Misli
Thoughts

Print post publication number
100004295

MAREC–APRIL 2024
ŠTEVILKA – NUMBER 2
LETO – YEAR 73

Misli marec–april 2024

Vsebina:

3 Spoštovani in dragi rojaki
6 Izpod Triglava
13 P. Pavle Jakop: Gospod, Ti veš
14 Slovenski misijon Melbourne
20 Rudolf Maister – Vojanov: Ne boj se smrti!
21 Hvala za nova prisrčna snidenja!
27 Slovenski misijon Sydney
34 Vaši darovi
35 Voice of Slovenian Australians
37 Polovinke
40 Iz Kraljičine dežele – Queenslanda
43 Slovenski misijon Adelaide
48 Niko Kuret: Veliki teden
49 Zapisi – Danica Petrič
53 Triglav Mounties
57 Kolesarsko vandranje po Oceaniji
60 Razmišljanja – Cilka Žagar
65 Klepet z vami, dragi bralci ...
69 Ezopove basni za današnji čas

Mati naše vere

O Mati, pomagaj naši veri!
Odpri naše srce Besedi,
da bomo prepoznali božji glas
in njegov klic.
Prebudi v nas željo,
da bomo sledili njegovim korakom,
ko »gremo iz svoje dežele«
in prejmemo njegove obljube.
Pomagaj nam, da se nas bo
dotaknila njegova ljubezen
in da se bomo v veri
mogli dotakniti njega.
Pomagaj nam,
da se mu bomo povsem izročili,
verovali v njegovo ljubezen,
zlasti v trenutkih stiske in križa,
ko je naša vera poklicana
k rasti in zorenju.
Vsej v našo vero veselje Vstalega.
Spomni nas na resnico:
Kdor veruje, ni nikoli sam.
Uči nas gledati z Jezusovimi očmi,
da bo On luč na naši poti.
Naj luč vere v nas nenehno raste.

papež Frančišek

Fotografiji na naslovnici:

Zgoraj: romarska cerkev Marije Tolažnice žalostnih v Logu pri Vipavi (foto: p. SP)

Spodaj: sončni zahod nad Melbournom (foto: p. SP)

Misli Thoughts – **Božje in človeške** – *Misli Thoughts*

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager): p. Simon Peter Berlec OFM**, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Tehnični urednik (Production Editor) in računalniška postavitev: p. David Šrumpf OFM, Kew** | **Naročnina, darovi in naslovi: Angelca Veedetz** | **Stalni sodelavci:** p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidaršič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address): MISLI, PO Box 3200, KEW VIC 3101 | Tel.: 03 9853 7787 | E-mail: slomission.misli@gmail.com | Naročnina za 2024** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka! **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew: MISLI, BSB:** 06 3142. Številka računa: 0090 1561 | **Poverjeništvo** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor|

Tisk (Printing): Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne.

Misli na spletu: Florjan Auser **https://www.glasslovenije.com.au. Tam kliknite na MISLI.** | **ISSN 1443-8364**

Spoštovani in dragi rojaki!

Stopili smo v jesenski čas. Sodeč po visokih temperaturah pa imam občutek, da se je poletni nekoliko podaljšal.

V mesecu februarju so nas obiskali p. Ciril A. Božič, pastoralna sodelavka Marija Anžič in zgodovinar dr. Renato Podbersič ml. Obudili smo mnoge stare spomine in doživeli nove. Patru Cirilu smo voščili za 70, p. Davidu za 60 in Mariji za bodočih 50. Lepi okrogli jubileji. Slavljencem smo zaželi blagoslova za naprej.

Stopamo skozi postni čas, ki smo ga letos pričeli na Valentinov dan, 14. februarja. Povabljeni smo bili, da se čemu odpovemo, odrečemo, in to čisto prostovoljno, ne ker je tako ... Srečal sem osebo, ki mi je potožila, da zelo težko verjame, da bo v prihodnosti še kaj dobrega, in da črni dnevni oblaki nikakor ne zapustijo njenih pesimističnih misli. Pa sem ji ponudil v pomoč razmišljanje Phila Bosmansa, ki pravi: »Tudi slabi dnevi minejo. Kadar imaš slabe dneve, moraš potrpeti, imeti moraš veliko potrpljenja predvsem ... sam s seboj! Potrpežljivost je krepost. Pomaga ti, da zmoreš. Morda se ljudem zdi življenje zato tako malo vredno, ker jim manjka kreposti, še zlasti potrpljenja. Vse naj se odvija hitro, z računalniško hitrostjo! Vse želje se morajo izpolniti takoj, kot da bi pritisnil na gumb. Toda življenje ni stroj, ki bi proizvajal samo dobre dni. Obstajajo dobri in slabi dnevi. Dobri dnevi tako hitro minejo! To veš tudi sam, a težko se sprijazniš s tem. Vendar tudi slabi dnevi minejo! Zakaj ne pomisliš na to, zakaj se s tem ne tolažiš?«

In molitev: *Jezus, ko je vse temno in občutimo le svojo šibkost in nemoč, nam daj začutiti svojo navzočnost, svojo ljubezen in svojo moč. Pomagaj nam popolnoma zaupati v tvojo Ljubezen, ki nas ščiti, in v moč, ki nas krepi, da nas nič ne bo moglo prestrašiti ali skrbeti. Zakaj le če bomo živeli v tvoji bližini, bomo videli tvojo roko, tvojo pot in tvojo voljo v vseh stvareh.*

In pod roke mi je prišla tudi sledeča misel: *Ne krivi nikogar v svojem življenju. Dobri ljudje ti prinesejo srečo. Slabi ljudje ti dajo izkušnje. Najslabši te naučijo lekcij. Najboljši pa ti dajo spomine!* Verjetno mi bo marsikdo ugovarjal, da je v to

težko verjeti, kaj šele to sprejeti, toda če si iskreno pogledamo v oči, mislim, da zapisano drži. Je pa tu potrebna velika mera potrpežljivosti, neverjetna moč odpuščanja in tudi ljubezni.

Pred nami je velika noč. Rekli bi lahko tudi – praznik svetlobe. Pri velikonočni vigiliji vsako leto slišimo močan vzklik: »Svetloba slavno vstalega Kristusa naj prežene temine srca in duha!« Temine srca in duha. Izraz, ki je verjetno domač vsakomur in nam veliko pove. To je takrat, ko se v srce naseli tema: ko človek izgubi veselje do življenja in mu to postane breme; ko so stvari okrog njega brez bleska in utrujajoče, potrte in celo sovražne; ko so odnosi z drugimi brez čara, plitvi in nadležni; ko človeka obide občutek, da nikomur nič ne pomeni in da od njega nihče nič ne pričakuje; da njegove besede nikomur ne sežejo v srce; da nihče ne odgovarja na njegove klice; da je okrog njega sama praznina, on sam pa izgubljen v vesolju brez srca.

Človekovega duha se polasti tema, ko ne najde več odgovora na vprašanja: Zakaj ta okrutni svet s svojimi krivicami in trpljenjem? Zakaj je človek tako ranljiv pred zlom in zakaj ga zlo privlači? Zakaj se ne more povzpeti do plemenitega, polnega in radostnega bivanja? Kakšen smisel ima vse to, če sploh ima kakšen smisel?

Temine srca in duha opažamo tudi okrog sebe. Toliko mladih je razočaranih in tesnobnih, brez ciljev in idealov. Ozračje, v katerem živijo in ga ustvarja določena plehka kultura, jim preprečuje, da bi odkrili svoje globine in si zastavili temeljna vprašanja o smislu življenja, o pomenu svobode, o osebni odgovornosti, o sporočilo umetnosti in lepote. Ti mladi, ki živijo v prostoru brez Boga, so videti utrujeni in postarani.

Vsakdo, ki omejuje življenje na ta bežni trenutek in na tesna zemeljska obzorja, pohablja človeka, nasilno zanika njegovo hrepenenje in resnično paktira s smrtjo. Vsakdo, ki kot edini in zadnji cilj človeške dejavnosti postavlja gradnjo zemeljskega mesta, utemeljuje dokončno smrtnost človeka.

Toda Bog zmaguje nad to logiko smrti. Samo on je trdna obramba pred razosebljanjem, pred plitkim sprejemanjem družbenih norm zaradi osebnih koristi. Bog človeka vedno kliče k osebnemu središču, ga vabi v globine njegove prisotnosti. Bog je protiutež za sužnost usode, za malike porabniške družbe, za hlapčevanje oblasti in za pohlep po denarju.

Vstali Jezus je novo središče, kjer se zbirajo močni, svobodni in mladi. Večno mladi Bog, ki je zdrobil verige smrti in zmagoslavno vstal od mrtvih, ponuja človeku svojo zmago in z njo novo mladost. Poziva nas k premagovanju duhovnega staranja, spogledovanja z zlom, nagona po samouničevanju, sle po smrti. Veselo oznanilo velike noči, ki ga potrjuje za vedno prazen grob, je: *Ne boj se! Jaz sem Prvi in Zadnji in Živi. Bil sem mrtev, a glej, živim na veke vekov in imam ključe smrti in podzemlja* (Raz 1,17-18).

Veder je in nedotakljivo mlad, kdor je v svoje srce sprejel tega živega in mladega Boga in z njim povezal svoje življenje v veri in ljubezni. Kajti ta Bog mu vsak dan obnavlja življenje, mu podarja radost in upanje. Njegov bežni zemeljski trenutek je že ožarjen s svetlobo večnosti.

In te večne mladosti Vam iz srca želim v prihajajočih praznikih.

p. Simon Peter Berlec

Žal vas moram obvestiti, da bodo našo dosedanjo pošto kmalu zaprli. Primorani smo bili odpreti nov poštni predal. Prosimo Vas, da pri pošiljanju pisem za revijo *Misli* to upoštevate. Številka novega poštnega predala je PO BOX 3200. Naslov in drugo ostaja kot prej:

Misli
PO BOX 3200
KEW VIC 3101

Hvala za razumevanje.

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

UMESTITEV STOLNEGA PROŠTA JANEZA GRILA

V novomeški stolnici je bil 9. marca med slovesno mašo umeščen novi prošt stolnega kapitlja prelat dr. Janez Gril. Novomeški škof Andrej Saje ga je na to mesto na predlog kanonikov imenoval januarja. Škof Saje se je v nagovoru po evangeliju Grilu zahvalil za pripravljenost sprejeti to službo in za njegovo dosedanje duhovniško delo v škofiji in v Cerkvi na Slovenskem, zlasti na področju medijev in ekonomije. Janez Gril je bil urednik *Družine,* zatem pa direktor istoimenske založbe. Trenutno pa vodi škofijski zavod Friderika Ireneja Baraga. Izraz zahvale je tudi naziv stolnega prošta, saj gre za častno službo. Tako za prošta kot kanonike velja, da je njihova glavna naloga skupna molitev v koru, bratska

duhovniška povezanost ter graditev občestva Cerkve, ter da so redno na voljo za maševanje in spovedovanje v stolni cerkvi, je povedal škof Saje. Janez Gril je že ob imenovanju dejal, da je ta služba zanj nekaj posebnega v tem, da je izrazito duhovna, posvečena molitvi in skrbi za lepoto bogoslužja.

UMRL P. POLIKARP BROLIH

Na Brezjah smo se 1. februarja poslovili od iskanega spovednika, voditelja duhovnih vaj, večkratnega provinciala slovenskih frančiškanov p. Polikarpa Broliha, ki je umrl 29. januarja v 101. letu starosti. Pogrebno mašo v baziliki Marije Pomagaj je daroval njegov sobrat nadškof p. Stane Zore, pridigal pa provincial p. Marjan Čuden. Spregovoril je o p. Polikarpu spovedniku. To je bilo zanj najlepše delo. Večkrat je dejal, da je treba v spovednici »vsakega človeka sprejeti z veliko dobrohotnostjo in evangeljsko ljubeznijo, naj bo tak ali drugačen. Imeti čas zanj, ga skušati razumeti. Spovedovanje je dar in spovednica je delo, ki ga vodi Bog.« Bil je tudi iskan pridigar. Bolj kot z besedo je pridigal z dušo. Živel je za druge in je znal voditi k resnici z besedo, ki je oznanjala z očetovsko držo, je še dejal p. Marjan Čuden. P. Polikarp Brolih se je rodil 5. decembra 1923 v Zgornji Beli. Na dan začetka druge svetovne vojne, 1. septembra 1939, je začel noviciat pri frančiškanih v Kamniku. Po prvih zaobljubah je nadaljeval gimnazijo. V tistih letih je bil nekaj časa skupaj s takrat še bratom Bazilijem Valentinom. P. Polikarp je spomladi 1944 opravil maturo, p. Bazilij pa bi jo naslednje leto, a oba sta se morala odločiti: ali v nemške delovne enote ali med domobrance. Šla sta k slednjim, opravila medicinski tečaj in dobila vsak svojo službo. P. Polikarp je bil določen za bolničarja v novomeški bolnišnici,

p. Bazilij za bolničarja postojanke na Koreni. Maja 1945 se je Bazilij odpravil s svojo enoto na Koroško, p. Polikarp pa z ranjenci, ki so bili pokretni, z vlakom v Avstrijo. A vlak se je v Mariboru ustavil … Tako sta se njuni poti ločili. V zmešnjavi, ki je takrat vladala v mestu, so ga imeli za nemškega mobiliziranca. Sledil je nekajmesečni zapor v Slavoniji. Po vrnitvi v Ljubljano je nadaljeval študij in bil decembra 1949 posvečen v duhovnika. P. Polikarp je bival v samostanih na Sveti Gori, pol stoletja v Ljubljani, na stara leta pa v Nazarjah in na Brezjah. V frančiškanskem redu je bil vzgojitelj bogoslovcev, župnik, večkrat provinical, predvsem pa iskan spovednik in pridigar. P. Polikarp Brolih je v sedemdesetih letih kot provincial pomagal klarisam, da so se naselile v Sloveniji in jih desetletja duhovno spremljal. Bil je voditelj številnih skupin, od Frančiškove družine in Marijinega dela do pedagoških in raznih molitvenih skupin. Na zakramente je pripravil veliko število katehumenov. Imenovali so ga tudi »apostol Ljubljane«. P. Polikarp Brolih je kot provincial spremljal delo frančiškanov v Avstraliji in spoznaval utrip tamkajšnje slovenske skupnosti. Prvič je sobrate in rojake obiskal pred koncem leta 1977. V vseh verskih središčih je bil tudi izredni birmovalec, v cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu pa je blagoslovil lesorez Marije Pomagaj. Drugič je Avstralijo obiskal oktobra 1993 in vodil praznovanja jubilejev posvetitve cerkva (v Adelaidi so praznovali 10-letnico, v Sydneyju 20-letnico in v Melbournu 25-letnico).

PETICIJA O OHRANJANJU SPOMINA NA ŽRTVE KOMUNISTIČNEGA NASILJA

Odbor Evropskega parlamenta za peticije je decembra lani sprejel peticijo o pravici do pokopa in spoštljivega spomina na žrtve povojnih komunističnih pobojev v Sloveniji. Ta je nastala kot odziv na ukinitev nacionalnega dneva spomina na žrtve komunističnega nasilja s strani Golobove vlade maja lani. Sredi februarja je odbor, ki se s peticijami običajno le seznani, ta dokument tudi obravnaval. Zbranim ga je predstavil

pobudnik peticije zgodovinar Mitja Ferenc. Med drugim je povedal, da je bilo v Sloveniji »po koncu druge svetovne vojne po ukazu komunističnih voditeljev brez sodbe umorjenih več deset tisoč vojnih ujetnikov in civilistov različnih narodov. Samo Slovencev okoli petnajst tisoč«. Dodal je: »Z

obeležitvijo v veliki meri zamolčanih žrtev komunizma nihče nič ne bo izgubil, pač pa bi kot družba prekinili ideološko ločevanje mrtvih na naše in na tiste, ki si ne zaslužijo niti groba niti spomina. In to bi pomenil velik civilizacijski korak naprej, ki bi svojcem žrtev omogočil, da se končno počutijo enakovredni državljani.« Po nastopu Ferenca so svoje poglede predstavili tudi nekateri poslanci in poslanke evropskega parlamenta in v večini podprli peticijo. Več jih je slovensko vlado opozorilo, naj dan spomina na žrtve komunističnega režima takoj vrne. Mnogi so bili presenečeni, saj niso vedeli, da je v Sloveniji prišlo do tako množičnih pobojev, presenetila jih je tudi ukinitev spominskega dneva na te žrtve. Odbor Evropskega parlamenta je ob koncu vlado v Ljubljanji pozval k ponovni razglasitvi Dneva spomina na žrtve komunističnega nasilja, peticijo pa poslal v nadaljnjo obravnavo.

SLOVENKA NA MEDNARODNEM KAZENSKEM SODIŠČU

V začetku marca je 42-letna Beti Hohler kot prva slovenska sodnica prisegla na Mednarodnem kazenskem sodišču v Haagu. S tem je postala doslej najmlajša sodnica tega sodišča, njen mandat pa traja devet let. Mednarodno kazensko sodišče obravnava najtežja hudodelstva, ki zadevajo mednarodno skupnost kot celoto: genocid, zločine proti človeštvu, vojne zločine in agresijo. Beti Hohler je bila za sodnico izvoljena decembra lani na skupščini pogodbenic rimskega statuta na sedežu Združenih narodov. Kot kandidatko za sodnico na ICC jo je leta 2022 predlagal takratni predsednik Borut Pahor, podprl pa državni zbor. Beti Hohler ima dolgoletne izkušnje v mednarodnem kazenskem pravosodju in na ICC-ju, kjer je bila od leta 2015 tudi tožilka in

članica prizivnega odbora. Je ena od avtoric vodilnega komentarja rimskega statuta v angleškem jeziku ter redno usposablja sodnike in odvetnike na področju mednarodnega kazenskega prava in odvetništva.

VOLITVE V EVROPSKI PARLAMENT

V državah članicah EU bodo med 6. in 9. junijem potekale volitve poslancev Evropskega parlamenta. Na njih bo več kot 400 milijonov evropskih volivcev izbiralo 720 poslancev Evropskega parlamenta, edine neposredno voljene ustanove v Evropski povezavi. Pri nas bodo volitve 9. julija, kandidati pa se bodo na njih potegovali za devet poslanskih mandatov (doslej smo imeli osem evropskih poslancev). Predsednica države Nataša Pirc Musar je odlok o razpisu volitev poslancev iz Slovenije podpisala 23. februarja, 11. marca so začela teči volilna opravila z vlaganjem kandidatur.

STAVKA ZDRAVNIKOV

V Sloveniji se je 15. januarja začela stavka zdravniškega sindikata Fides, ki vstopa že v tretji mesec. Zdravniki so jo napovedali lani in dejali, da zahtevajo le, da vlada izvrši tisto, kar je podpisala pred letom in pol in objavila v uradnem listu 28. oktobra 2022 – to je oblikovanje ločenega zdravstvenega stebra v okviru javnega sektorja, ki bo zajel vse zaposlene v zdravstvu in opredelil njihove posebnosti. Ker je vlada prelomila dane obljube, je bila po mnenju Fidesa stavka neizogibna. Vlada se je izgovarjala tudi na poplave avgusta lani, a to nima nobene teže, saj so že pred njimi pretekli vsi roki, ki jih je postavila. Fides in vlada v osmih tednih nista uspela skleniti dogovora, ki bi vodil v prekinitev ali vsaj začasno zamrznitev stavke. Stavka se je zaostrila v marcu, ko so začeli veljati umiki soglasij zdravnikov za nadurno delo. Za to se je odločila približno tretjina zdravnikov, kar pomeni, da ti delajo le 40 + 8 ur na teden. Zaradi pomanjkanja zdravnikov so številni delali precej več ur, kot je predpisano v evropski direktivi. Namesto dialoga se je vlada odločila za medijske napade zdravnikov, saj si je v dveh letih podredila večino medijev. Še vedno računa, da se bo javno mnenje obrnilo proti zdravnikom. Obenem je sprejela vladni odlok o storitvah, ki jih morajo zdravniki med stavko opravljati. Po mnenju Fidesa odlok posega v ustavno in zakonsko urejeno pravico do stavke, zato ga je poslal na ustavno sodišče. Vlada se prav tako še ni lotila prenove zdravstvenega sistema, a je pred volitvami obljubljala, da je to njena glavna skrb. Uspešno je izvedla le menjave na vodilnih položajih v slovenskih bolnišnicah. Čakalne vrste se skoraj povsod daljšajo, vedno več ljudi je brez osebnega zdravnika. Čeprav obe strani podpirata mediacijo in je Fides že sprejel ponudbo odvetniške zbornice, vlada na to ni pristala.

ODHODI NAJVIDNEJŠIH SODELAVK PREMIERJA GOLOBA

V ekipi predsednika vlade Roberta Goloba je prve dni marca prišlo do večjega pretresa. Odšli sta generalna sekretarka stranke in Golobova oseb-

na svetovalka Vesna Vukovič, ter vodja njegovega kabineta Petra Škofic. Poslavljata se tudi sekretarka za kulturo Kaja Širok in svetovalka za gospodarske zadeve Saša Leban.

NOVA PRAVOSODNA MINISTRICA

Državni zbor je 5. marca potrdil Andrejo Katič za ministrico za pravosodje. Slednja je bila pred tem državna sekretarka na ministrstvu za kohezijo

in regionalni razvoj, v Šarčevi vladi pa je že vodila ministrstvo za pravosodje. Tako v koaliciji kot opoziciji od nje pričakujejo, da bo proučila ozadje afere nakupa stavbe na Litijski cesti. Zaradi nje se je morala posloviti njena predhodnica Dominika Švarc Pipan. Slednja je na začetku mandata ustavila projekt gradnje nove sodne palače, tik pred koncem lanskega leta pa podpisala pogodbo o nakupu stavbe, kamor naj bi se selila sodišča. Brez lastne cenitve in brez vsake garancije je kupila staro, dotrajano in preplačano stavbo, povsem neprimerno za sodišča. Poleg tega je šel državni denar iz rezerve, ki je bila namenjena protipoplavni zaščiti.

NEZAKONITI PREHODI MEJE ŠE NARAŠČAJO

Z menjavo vlade sredi leta 2022 se je število nezakonitih prehodov meje začelo hitro večati. V letu 2021 je bilo odkritih dobrih 10.000 nezakonitih vstopov v Slovenijo, leta 2022 dobrih 23.000, lani pa že več kot 60.000. V prvih mesecih tega leta število nezakonitih prestopov še narašča. V januarju je policija odkrila 3.430 nezakonitih prehodov meje, v enakem obdobju lani pa 2.573. Med razlogi za naraščanje prehodov je tudi nezakonitim migrantom naklonjena vladna politika. Na to že dalj časa opozarjajo v Rimu in na Dunaju, saj je Slovenija za mnoge le prehodna država. Kljub temu sta azilna domova na Viču v Ljubljani in v Logatcu nabito polna. Zato se je vlada sredi februarja odločila, da bo dodatna azilna domova odprla na Obrežju in v Središču ob Dravi. Najprej sta protestirala oba župana, saj o tem z vladne strani uradno nista bila obveščena. Za njima so se oglasili

tudi prebivalci obeh obmejnih občin, ki napovedujejo proteste. Da bi zmanjšali nezakonite prehode, je v začetku marca na pobudo Hrvaške zaživela skupina za boj proti tihotapljenju migrantov Zebra. Vodita jo Hrvaška in Slovenija, v njej pa sodelujejo tudi policisti iz Nemčije ter Bosne in Hercegovine. Ukrepanje je bilo nujno, saj so na Hrvaškem letos pridržali skoraj 500 tihotapcev migrantov, v Sloveniji pa 144. Znano pa je, da poleg nezakonitih prebežnikov dobro plačani tihotapci prek slovenske meje na Zahod pošiljajo tudi orožje in mamila.

NEBESA POD TRIGLAVOM

Konec februarja so pri frančiškanih na Viču premierno prikazali igrani film

*Nebesa pod Triglavo*m, ki je nastal v Studiu Siposh. Naslov je na prvi pogled izbran povsem napačno, saj film posega v eno najbolj temačnih obdobij naše zgodovine, v čas druge svetovne vojne. David Sipoš iz studia Sipoš je povedal, da gre za »film, ki prvi v slovenski zgodovini predstavlja to – ne sliši se najboljše – drugo plat zgodovine, bodimo iskreni, ki je bila do zdaj zamolčana, včasih celo prepovedana. Za marsikoga je še vedno strah in trepet o tem javno spregovoriti, mislim pa, da je čas to spet privleči na dan in poskušati skozi umetniški medij spregovoriti o tem.« V filmu nastopa najstnik Jože, zagledan v sosedovo Nežo, ki med italijansko okupacijo pomaga mami pri vodenju družinske trgovine. Idilično zgodbo prekine noč, v kateri se mora Jože odločiti med potjo maščevanja ali odpuščanja. Kratek film dejansko nakaže, zakaj je pri nas prišlo do bratomorne vojne, katere posledice čutimo še danes. Film je dostopen na YouTube kanalu Studia Siposh.

PREBITA DRUGA CEV PREDORA KARAVANKE

Avtocestni predor med Slovenijo in Avstrijo je bil odprt leta 1991 in je precej skrajšal potovanje. A kmalu se je pokazalo, da je prometa vsako leto več, pogostejši pa tudi kilometrski zastoji pred predorom, zlasti v času počitnic. Zato sta se državi pred desetimi leti dogovorili za izgradnjo druge cevi predora. Avstrijci so z deli začeli septembra 2018 in svoj del avtocestnega predora med Hrušico in Šentjakobom v Rožu, ki v celoti meri slabih osem kilometrov, izkopali v treh

letih. Na slovenski strani se je zapletlo pri razpisih. Nazadnje je bilo za gradnjo izbrano turško podjetje. Njihovi delavci so prve dni letošnjega marca izkopali še slovenski del druge cevi. Zdaj sledi dokončanje vseh izkopnih in betonskih del ter montaža elektrostrojne opreme. Če bo šlo vse po načrtih, bo promet po novozgrajeni cevi predora stekel jeseni 2025.

PREŠERNOVE NAGRADE 2024

Na večer pred slovenskim kulturnim praznikom so v Cankarjevem domu v Ljubljani podelili najvišja priznanja za kulturne dosežke pri nas. Prešernovi nagradi sta za življenjsko delo prejela pesnica Erika Vouk ter baletni plesalec in koreograf Henrik Neubauer. Pesnica in prevajalka Erika Vouk je za svoje pesmi, ki so v štirih desetletjih izšle v enajstih zbirkah, v preteklosti prejela več nagrad, med njimi tudi Glazerjevo, najvišje mariborsko kulturno priznanje. Že več desetletij sodi v sam vrh slovenske poezije. Henrik Neubauer se je že v mladosti zavezal baletni umetnosti, ki jo spremlja tudi pri svoji visoki starosti. Pri 94 letih je še vedno aktiven tudi kot pisec, saj pripravlja knjigo o baletnih točkah v opernih delih. Nagrade Prešernovega sklada pa so dobili pesnica Miljana Cunta, igralka Jana Zupančič, mezzosopranistka Nuška Drašček, stripar Ciril Horjak, režiserka Sara Kern, grafični oblikovalec Tomato Košir. Za rojake v Avstraliji je zanimiva Sara Kern, ki je bila nagrajena za režijo igranega slovensko-avstralskega celovečernega filma Moja Vesna.

»Od znotraj namreč, iz človekovega srca, prihajajo hudobne misli, nečistovanja, tatvine, umori, prešuštva, pohlepi, hudobije, zvijača, razuzdanost, nevoščljivost, bogokletje, napuh, nespamet.«
(Mr 7,21-22)

GOSPOD, TI VEŠ,
da so v srcu tudi lepe stvari!
O, koliko lepega mi je že ukazalo srce,
koliko dobrega mi je že svetovalo,
koliko srečanj je že priredilo,
koliko ozdravljenj mi je omogočilo,
koliko odpuščanj že podarilo
in koliko resničnega mi je razkrilo.
Srce je gnezdo upanja,
tudi pogum zraste v njem;
v njem začutiš dobrost bližnjega
in slišiš tihi šepet Boga.
Toda, mora biti to zdravo srce,
mora biti veselo srce,
mora biti verujoče srce!
Gospod, toliko stvari je brez srca:
toliko srečanj je brez srca,
toliko poučevanj in vzgajanj je brez njega,
toliko graj in kaznovanj,
toliko setev in žetev
in toliko molitev in daritev ga nima.
Samo zrno srca bi morali dodati,
pa bi Te lahko prepoznali,
pa bi se lahko razumeli,
pa bi lahko ostali zvesti,
pa bi lahko vzljubili in ljubili!

p. Pavle Jakop

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM: 0455 444 912
p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783
Sts. CYRIL and METHODIUS
SLOVENIAN MISSION

Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO Box 197, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787
E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

MOLITEV UPANJA IN ODLOČENOSTI

Samo ljubezen ozdravlja.
In Bog je ljubezen,
torej Bog edini ozdravlja.
Zato bom še naprej veroval,
čeprav se svet izgublja v neveri in obupu.
Še naprej bom ljubil,
čeprav ljudje še vedno sovražijo
in ohranjajo zamere.
Še naprej bom gradil,
čeprav drugi podirajo.
Še naprej bom govoril o miru,
tudi sredi vojne.
Še naprej bom upal,
pa četudi se znajdem v kaosu sveta.
Še naprej bom sejal,
čeprav nekateri pridelek pohodijo.
Da, še naprej bom kričal
v ta svet Jezusovo ime,
čeprav mnogi molčijo.
Da, naj bo prilično ali neprilično,
oznanjeval bom Veselo novico
našega Gospoda!

V nedeljo, 11. februarja 2024, na god Lurške Matere Božje, smo obhajali 32. svetovni dan bolnikov. Papež Frančišek je za to priložnost napisal poslanico z naslovom: *»Ni dobro za človeka, da je sam«. Zdraviti bolnega s skrbjo za odnose.* V njej je med drugim zapisal: »… Mislim na primer na tiste, ki so bili med pandemijo covida-19 strašno sami: bolniki, ki niso mogli sprejemati obiskov, pa tudi bolničarji, zdravniki in pomožno osebje, ki so bili preobremenjeni z delom in zaprti v izolacijske oddelke. Seveda ne pozabljamo, koliko se jih je moralo s smrtno uro srečati samih, ob pomoči zdravstvenega osebja, a daleč od svojih družin.

Hkrati z bolečino sočustvujem s trpljenjem in osamljenostjo tistih, ki zaradi vojne in njenih tragičnih posledic ostanejo brez opore in brez pomoči. Vojna je najstrašnejša družbena bolezen, najbolj krhki ljudje pa plačajo najvišjo ceno …

… Dobro nam dene, če bomo še enkrat poslušali svetopisemsko besedo: ni dobro za človeka, da je sam! Bog jo izreče ob začetku stvarjenja in nam tako razkrije globok smisel njegovega načrta za človeštvo, istočasno pa tudi smrtno rano greha, ki se vtihotapi in povzroči sume, prelome, delitve, in s tem osamitev. Človeka prizadene v vseh njegovih odnosih: z Bogom, s seboj, z drugim, s stvarstvom. Zaradi te osame izgubimo smisel bivanja, jemlje nam veselje ljubezni in povzroči, da doživljamo neznosen občutek osamljenosti v vseh ključnih življenjskih prehodih.

Bratje in sestre, prvo zdravljenje, ki ga potrebujemo v bolezni, je bližina, polna sočutja in nežnosti. Poskrbeti za bolnega zato najprej pomeni poskrbeti za njegove odnose, za vse njegove odnose: z Bogom, z drugimi – domačimi, prijatelji, zdravstvenimi delavci – s stvarstvom in s samim seboj. Je to mogoče? Da, je mogoče, in vsi smo poklicani, da si prizadevamo, da se to zgodi. Poglejmo si ikono usmiljenega Samarijana (prim. Lk 10,25-37), na njegovo sposobnost, da upočasni korak in postane bližnji, na nežnost, s katero lajša rane trpečega brata.

Spomnimo se te osrednje resnice našega življenja: na svet smo prišli, ker nas je nekdo sprejel, ustvarjeni smo za ljubezen, poklicani smo v občestvo in v bratstvo. Ta razsežnost našega bitja nas podpira predvsem v času bolezni in krhkosti in je prva terapija, ki jo moramo vsi skupaj sprejeti za zdravljenje bolezni družbe, v kateri živimo.

Vam, ki doživljate bolezen, pa naj bo prehodna ali kronična, bi rad rekel: ne sramujte se svoje želje po bližini in nežnosti! Ne skrivajte je in nikoli ne pomislite, da ste drugim v breme. Stanje bolnikov nas vse vabi, da upočasnimo ponoreli tempo, v katerega smo pogreznjeni, in ponovno najdemo sami sebe. V tej spremembi dobe, ki jo doživljamo, smo zlasti mi, kristjani, povabljeni, da prevzamemo Jezusov sočutni pogled. Poskrbimo za tiste, ki trpijo in so sami, morda odrinjeni in zavrženi. Z vzajemno ljubeznijo, ki nam jo Kristus Gospod daje v molitvi, zlasti pa v evharistiji, poskrbimo za rane osamljenosti in izoliranosti. In tako sodelujemo, da se zoperstavimo kulturi individualizma, brezbrižnosti in odmetavanja, in skrbimo za rast kulture nežnosti in sočutja.

Bolni, krhki in ubogi so v srcu Cerkve in morajo biti tudi v središču naše človeške pozornosti in pastoralnih prizadevanj. Ne pozabimo tega! In zaupajmo se Presveti Mariji, Zdravju bolnikov, naj prosi za nas in nam pomaga, da bomo ustvarjalci bližine in bratskih odnosov.«

Postni čas smo pričeli na pepelnično sredo, 14. februarja 2024. Maša s spokornim obredom pepelenja je bila ob 10. uri.

Križev pot premišljujemo ob petkih in nedeljah pred mašo.

V soboto, 17. februarja 2024, smo imeli

postno romanje v Ta Pinu. Najprej smo se ob 11. uri v res lepem številu zbrali pred našo kapelico svete Družine, kjer smo zapeli litanije Matere Božje, s katerimi smo se v duhu povezali z vsemi, ki so po bolnišnicah, domovih za ostarele, na svojih domovih, osamljeni ali kakor koli drugače preizkušani. Po končani molitvi smo se preselili v kapelo adoracije, kjer smo obhajali zahvalno mašo, ki jo je ob somaševanju p. Simon Petra in p. Davida daroval p. Ciril A. Božič.

Na prvo postno nedeljo, 18. februarja 2024, je bilo v naši cerkvi zelo slovesno. Med nami smo pozdravili p. Cirila A. Božiča in pastoralno sodelavko Marijo Anžič. Pater Ciril se je kot glavni

mašnik zahvalil svetima bratoma Cirilu in Metodu za 70 let življenja (rodil se je 5. decembra 1953). Pri maši smo se spomnili še dveh slavljencev: Patra Davida Šrumpfa, ki je februarja dopolnil 60 let, in Marije Anžič, ki bo decembra dopolnila 50 let. Za vse tri smo prosili blagoslova za naprej. Ob koncu maše smo zapeli zahvalno pesem Bogu za vse prejete milosti. Po maši se je druženje s slavljenci nadaljevalo v dvorani. Pridnim gospodinjam se zahvaljujem za krožnik prinesenih dobrot iz domače

kuhinje, Društvu sv. Eme pa za njihovo pripravo in razdelitev.

Patru Cirilu A. Božiču, pastoralni sodelavki Mariji Anžič in p. Davidu Šrumpfu želim v svojem in vašem imenu za naprej izreči besede iz starega irskega blagoslova: *Naj ti tvoja pot pride prijazno naproti. Naj ti veter krepi pleča. Sonce naj ti gladi in greje obraz. Dež naj rahlo napoji tvoja polja. In dokler se spet ne srečava, naj te Bog varuje v svoji mehki dlani!*

Na koncu maše je p. Ciril prinesel presenečenje za našega pomočnika pri oltarju Chrisa McKeana, poseben papežev blagoslov ob njegovi 25. obletnici sodelovanja. Besedilo je sledeče: »The Holy Father Francis cordially imparts requsted Apostolic Blessing to Mr. Christopher McKEAN for his devoted services of 25 years to the Slovenian Community and Slovenian Franciscan Friars at Sts. Cyril and Methodius Church in Melbourne – Kew, and asks the Almighty to richly endow him with many heavenly gifts, and the Blessed Virgin Mary to continue to provide him with her permanent and maternal protection.« Vaticanis, 3. 01. 2024.

Chris, congratulations on our behalf.

SLOVENSKO DRUŠTVO JADRAN – maša v prostorih društva bo v nedeljo, 17. marca ob 12.30.

IZDELOVANJE (pletenje) BUTARIC bo na cvetno soboto, 23. marca 2024, od 9. ure (am) naprej. Vabljeni!

CVETNA NEDELJA, 24. marca: blagoslov zelenja in butaric ter sveta maša z dramatiziranim branjem pasijona bo ob 10. uri v cerkvi.

VELIKI ČETRTEK, 28. marec 2024: spomin Gospodove zadnje večerje. V Kewju bo maša ob 18. uri (6 pm). Po njej bo ob Gospodovi ječi sledila molitvena ura za duhovne poklice.
VELIKI PETEK, 29. marec: spomin Gospodovega trpljenja in smrti. Ta dan je strogi post. Ob 11. uri (am) bo pobožnost križevega pota, ob 15. uri (3 pm) bo spomin Gospodove smrti, češčenje križa in obhajilo. Božji grob bo spet v lurški votlini, kjer se bomo zbrali v molitvi po obredu v cerkvi. Nabirka velikega petka je namenjena kristjanom v Sveti deželi, ki nam ohranjajo svete kraje. Pokažimo jim svojo solidarnost, pomoč in bratsko bližino. Bog povrni za ta Vaš dar.
VELIKA SOBOTA, 30. marec: ob 18. uri (6 pm) bomo v Kewju pričeli s slavjem luči velikonočne vigilije, slovesno mašo ter nato s preprosto vstajenjsko procesijo in blagoslovom velikonočnih jedil.
VELIKA NOČ GOSPODOVEGA VSTAJENJA, 31. marec 2024. Slovesna maša bo ob 10. uri (am). Po njej bo tudi blagoslov velikonočnih jedil.
VELIKONOČNI PONEDELJEK, 1. april: praznična maša bo ob 10. uri (am).

BELA NEDELJA – praznik BOŽJEGA USMILJENJA, 7. april 2024. Maša bo ob 10. uri (am).

Prvo nedeljo v maju, 5. maja 2024, bomo ob koncu maše izpostavili Najsvetejše, zapeli litanije Matere Božje in prejeli blagoslov. To nedeljo bomo kot občestvo praznovali *materinski dan*.

VELIKONOČNO VOŠČILO
Dragi moji »farani« pod Južnim križem. Še danes velja Jezusova opogumljajoča beseda, ki jo je izrekel na večer velikonočnega dne apostolom: »Ne bojte se, jaz sem!« Ta beseda prinaša mir tudi nam, če jo le hočemo sprejeti. Naj Jezusovo vstajenje, največjo resnico vseh časov, izpričajo naša prizadevanja, naša želja po duhovnem napredku, naša iskrenost in dobrohotnost. Naj nam srce zapoje veselo Alelujo v znamenje našega radostnega srečanja z Vstalim vsak trenutek našega življenja! Še naprej Vas prijazno vabim, da se v

prihodnosti vsaj kdaj udeležite tudi petkove maše ob 10. uri (am). Ob petkih je tudi več možnosti in časa za pogovor. V nedeljo je res veliko stvari, in včasih se zdi, kot da si nočem vzeti časa za vas ali da vas kar na hitro odpravim. Vesel bom vsakega, ki bo prišel na pogovor med tednom, vsekakor pa vas prosim in vam priporočam, da me pred tem pokličete po telefonu (0455 444 912), da bom doma in ne boste ostali pred zaprtimi vrati. Hvala za Vaše sodelovanje in razumevanje.
Za vse tiste, ki zaradi oddaljenosti, oslabelosti ali drugih vzrokov ne morete

Frank (90) in Ivanka Tomažič

priti v cerkev v Kewju, še vedno obstaja možnost spremljanja maše na družbenem omrežju. Prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (am) na naši Facebook strani: Slovenian Mission Melbourne https://www.facebook.com/slovenianmissionmelbourne

ODŠLI SO

SEBASTJAN JOVANOV je umrl v torek, 9. januarja 2024, v Frankston Hospitalu v Frankstonu. Rodil se je 22. januarja 1977 v Slovenj Gradcu. Od njega smo se poslovili v torek, 30. januarja 2024 ob 14.30 (2.30 pm), v Sanctuary Chapelu v Bunurong Memorial Parku v Dandenong Southu. Po slovesu so ga odpeljali na upepelitev.
Sočutje staršema Dušanu in Boži ter sestrama Vanji in Nataši.
Sestra Nataša je o svojem bratu med drugim povedala:
»We want to share with you a glimpse of a beautiful life which was taken from us far too soon. In 1986, when Sebastjan was nine years old, he moved with family (ata, mama and his sister Vanja) to far away Australia, where mama's sister Maria lived with family in Gippsland, Victoria. The parents' intentions were to live in Australia for a couple of years and return home to Slovenia, but they fell in love with Australia, too. After one year of living in Gippsland, the family moved to Brunswick, Victoria. In 1992, they moved to Queensland, where Sebastjan completed high school and began his apprenticeship for Motor Mechanic. Later in 1993, his youngest sister Nataša was born. Our family moved back to Victoria in 1995. We all missed the snow and having four seasons in a year.
As a child Sebastjan was very popular among friends, always bringing to school new gadgets to play with. He loves animals, nature and watching wrestling. He trained martial arts. One of his biggest passions was fixing cars, trucks and motorbikes. Sebastjan's favourite was always Ford cars. Since he was a toddler, he loved cars. His eyes would always light up with joy when he would get a new toy car, truck or bike. He liked stories and every night he would dive into the world of dragons, superheroes and talking animals with mama Boža. He loved watching ata Dušan fixing cars, giving him a hand. He also liked being beside Mama in the kitchen, helping her making delicious food. Later in life he was still enjoying being a chef in his own kitchen.
Sebastjan loved to write poems and listen to music. He was a man with many talents; one of them was drawing and painting. He loved the mountains

and snow, he loved skiing and especially snowboarding. He loved camping, fishing and being outdoors. His optimism was infectious, he had a laughter that could light up the darkest of nights. He was great at telling jokes, always kind, cheerful and helpful. He always had a gift of connecting with people.
Sebastjan gave us immeasurable love; he loves us all so much, his friends and relatives in Slovenia and here in Australia. His passing has left us shaken and the pain is unbearable, but we have faith that his spirit is still with us. He will continue watching over us, comforting us and guiding us in our journeys through life here on earth. Until we meet again, our beautiful angel Sebastjan.«

FRANCESCO (FRANC) IVANČIČ je umrl v četrtek, 22. februarja 2024, na svojem domu v Norlanu. Rodil se je 13. julija 1932 v Hrenovicah pri Postojni. Od njega smo se poslovili v petek, 8. marca 2024, v cerkvi Saint Thomas Aquinas v Norlanu. Ob 14. uri (2 pm) je bila maša zadušnica, po njej smo ga pokopali na pokopališču Barrabool Hills Cemetery v Hightonu v Geelongu. Sočutje sinu Francu in bratu Ediju v Sloveniji.

Rudolf Maister – Vojanov

(29. 3. 1874–26. 7. 1934)

Ne boj se smrti!

Neslano, bratje, je življenje naše!
Nasprotstvo nudi se od dné do dné
in bógme, človek včasih res ne ve,
naj kolne, ali da za svete maše.

In kratko, bratje, je življenje naše!
No, komaj leta malo dozoré,
že lučice duha ti dogoré,
izlijejo se ti življenja čaše.

Mar veš, kje pod nebeškim baldahinom
te vstavi vrag in ti zavije vrat,
ti, sestra v Kristu, in ti, v Kristu brat?

Ne boj se! Dušo si tolaži z vinom!
Če pa še strah imaš, je pač najbolje,
da zdravega dá pop te v sveto olje.

Bojan Golja: Rudolf Maister
(po fotografiji), kreda, 1987

Hvala za nova prisrčna snidenja!

NA POT IZ KAMNIKA

Zadnjo januarsko nedeljo, 28. januarja 2024, smo v naši cerkvi v Kamniku obhajali začetek misijonov v dekaniji Kamnik. Vsi duhovniki dekanije in misijonarji smo bili zbrani ob ljubljanskem nadškofu in metropolitu msgr. Stanislavu Zoretu OFM pri sveti maši v naši frančiškanski cerkvi sredi Kamnika. Med misijonarji v naši dekaniji je tudi provincialni minister p. Marjan Čuden. Naslednji dan, v ponedeljek, 29. januarja 2024, smo z Brnika poleteli v smer Avstralije p. Ciril A. Božič, laiška misijonarka Marija Anžič ter zgodovinar in publicist prof. dr. Renato Podbersič. Ker so vsi vedeli za našo pot, smo tako lahko v Avstralijo prinesli še »sveže« njihove pozdrave.

SMO ŽE V AVSTRALIJI

Turkish Airlines nas je ponesel z Brnika preko Istanbula in Kuala Lumpurja v Melbourne. Zadnji del poti smo leteli z Malaysia Airlines. Profesor Podbersič se je takoj lotil dela; najprej v Melbournu in potem po vseh drugih mestih. Hotel je, in to mu je tudi uspelo, srečati in posneti čim več rojakov, pričevalcev težkega časa migracij, vživljanja v novi svet in graditev družinskih ter občestvenih vezi in domov.

ADELAIDE, South Australia

Marija in p. Ciril sva imela svoje prvo srečanje s p. Davidom in rojaki v Južni Avstraliji v nedeljo, 4. februarja 2024. Nad 70 rojakov je tisto sončno poletno dopoldne – modrina neba je božanska! – prišlo v adelaidsko slovensko cerkev Svete Družine v West Hindmarshu, kjer smo obhajali sveto daritev in bili po sveti maši povabljeni na praznično kosilo v dvoranci, seveda s praznično torto in zapisanimi leti: 49, 60, 70. Marija je decembra lani dopolnila 49 let in stopila v 50 leto, p. David bo čez nekaj dni 60 – pridemo do voščil!, p. Ciril pa jih od lanskega Miklavža nosi 70. Prijetno srečanje, ko čas vedno prehitro teče, se je na neki način »podaljšalo« tudi z nagovorom, ki ga je posnel p. David za večerni program slovenske oddaje na radiu, kjer imajo adelaidski rojaki dvakrat na teden svoj polurni program.

QUEENSLAND

V sredo, 7. februarja 2024, smo se vsi patri – p. Simon Peter, p. Darko, p. David, p. Ciril – skupaj s slovenskim občestvom zbrali na romarskem kraju Marian Valley, uro vožnje z avtom (odlična šoferka Marija) zahodno z Gold Coasta (Surfers Paradise).

Ob 11. uri dopoldne smo darovali sv. mašo, se po maši v procesiji napotili do slovenske kapelice Marije Pomagaj in se po fotografiranju ob spomeniku sv. Janezu Pavlu II. odpeljali v bližnje mesto, kjer je vodstvo slovenskega društva Planinka vse romarje počastilo s kosilom, med katerim smo nazdravili p. Davidu, ki je prav ta dan dopolnil 60 let. Seveda smo se ga spomnili že prej pri sveti maši in že tudi večer prej z vigilijo. O tem našem romanju in praznovanju bo gotovo v *Mislih* poročal g. Mirko Cuderman v rubriki iz Kraljičine dežele Queenslanda. Z njegovim javljanjem na Radiu Ognjišče so za vse to izvedeli rojaki v domovini in po svetu. Seveda moram tudi povedati, da niso prezrli mojih 70 let in so me presenetili z darom. Člani Slovenskega društva Planinka so namenili tudi lepo vsoto za žrtve lanskih poplav in neurij v Sloveniji. Že po teh nekaj dnevih in srečanjih sem takrat zapisal, da se imamo vsi lepo in da smo prinesli precej veselja rojakom. Tako nam zatrjujejo. Mi pa smo jim hvaležni za prisrčno dobrodošlico.

Hvala vsem dobrim ljudem, ki nas spremljate na poti življenja! Vsem prisrčen pozdrav in ponosno (danes je 8. februar): Bog našo nam deželo, Bog živi ves svet! … Oj, Triglav, moj dom! … But I still call Australia home! Tako sem povzel naše prve dni pod Južnim križem.

SYDNEY IN WOLLONGONG, New South Wales

Naša naslednja postaja je bil Sydney. Že z Gold Coasta smo skupaj s p. Darkom prileteli v Sydney. Z letališča nas je peljal v Merrylands, v Veselovo, kakor ga je poslovenil pokojni p. Bernard Ambrožič. S prisrčnimi pozdravnimi besedami in s šopki so nas vse tri sprejeli v nedeljo, na god Lurške Matere Božje, 11. februarja 2024, v začetku sv. maše v cerkvi sv. Rafaela. Obisk je bil, so nam povedali, precej večji kot običajno. Po sv. maši pa smo napolnili dvorano, kjer je bilo veliko stiskov rok, objemanja in fotografiranja ter obujanja prijetnih spominov na naša skupna, precej mlajša leta. Predstavili so tudi novi odbor za slovenski program na novem radiu. Pogostitev so pripravili mladi, napekli so polno raznih dobrot in vsoto, ki so jo zbrali, namenili Hospicu v Ljubljani. Že nas je čas priganjal, da smo sprejeli vabilo prijateljev in se jim pridružili za kosilo na klubu Triglav, kjer smo vedno gostoljubno postreženi s prijazno slovensko besedo in dobrotami iz kuhinje. Nikoli pa tudi ne sme manjkati skupinska fotografija pred spomenikom Ivana Cankarja. Potem pa smo bili že v avtomobilu, namenjeni k našemu naslednjemu cilju: Wollongong, mesto 90 km južno od Sydneyja. V delu mesta z imenom Figtree ima Slovenski klub Planica Wollongong poleg dvorane in hiše v lasti tudi cerkev Vseh svetih. Vse to je klub leta 1983 kupil od anglikanske župnije. Lani so torej praznovali 40-letnico blagoslovitve cerkve, slovesnost pa smo imeli v nedeljo, 11. februarja 2024. Pater Darko, ki je v škofiji Wollongong član duhovniškega sveta, je na slovesnost povabil škofa msgr. Briana Mascorda, ki je bil tako prvič na obisku pri slovenski skupnosti. Po maši nas je predsednik kluba g. Ivan Rudolf vse povabil na večerjo. S škofom Brianom pa sva skupaj zarezala v dve torti, ki sta še dodatno posladkali prijetno vzdušje.

Dnevi so bili namenjeni še mnogim obiskom. Z Marijo sva bila pri avstralskem provincialu (Fr. Phil Miscamble), in se srečala z nekdanjim provincialom in generalovim delegatom (Fr. Paul Smith) za brate na Papui Novi Gvineji. Seveda sva obiskala Fr. Harryja Chana, ki je bil lani v velikem tednu naš gost v Kamniku, in Fr. Josepha; oba sedaj skrbita za župnijo St. Dominic's v Homebush Westu in za kitajsko skupnost v Sydneyju. Nekdanji častni generalni konzul g. Fredi Brežnik AM je vse povabil na kosilo na Sydney Tower. Potem smo skupaj obiskali še Dom za starejše v Randwicku, kjer sta Albina Bizjak in Rudi Brežnik, pa Fredijev in Jenin gostoljubni dom, ter pozneje še Tejo Bavčar v rehabilitacijskem centru.

MELBOURNE, Victoria

Pepelnično sredo smo začeli zgodaj zjutraj, saj nas je p. Darko ob pol šestih zjutraj že odložil na sydneyjskem domačem letališču, kjer smo imeli polet za Melbourne. Ob pol desetih smo bili Marija, Renato in p. Ciril že gostoljubno sprejeti v Kewju, kjer sta nas pričakala p. Simon Peter in p. David. Ob desetih dopoldne smo vsi trije že pristopili k oltarju, kjer smo skupaj z občestvom začeli postni čas s sveto mašo in obredom pepelenja. V Sloveniji je takrat ura odbila polnoč. Naša gostitelja sta si neutrudno prizadevala, da je bilo naše bivanje v Kewju domače. Vemo, da je p. Simon Peter odličen kuhar, zato je bila miza vedno polna dobrot in lepo okrašena. Pater David nam je zaupal svoj avtomobil, tako smo bili mobilni. Skupaj smo lahko obiskali le nekaj naših tesnejših prijateljev in dobrotnikov, saj nam je zmanjkovalo dni in ur. Sva pa z Marijo obiskala avstralskega frančiškana Fr. Boba Mathewsa v domu starejših v Box Hillu, ter upokojenega melbournskega nadškofa msgr. Denisa Harta, ki je dvakrat obiskal Slovenijo. Profesor Renato ga je tudi posnel. Nadvse prisrčno in z zares veliko udeležbo – p. Simon Peter je bil močno presenečen in jaz tudi – da so tako številni priromali v soboto v Ta Pinu in v nedeljo v Kew. V cerkvi se nam je v Ta Pinuju in v Kewju pridružila tudi skupina Slovakov. Za njih sem večkrat maševal v slovaškem jeziku. In to zelo cenijo.

Res nadvse praznično je bilo v lepo okrašeni cerkvi v Kewju z napisom Bogu hvala in številkami 50, 60, 70. Prisrčen sprejem, lepo sodelovanje pri sveti maši, ki jo p. Simon Peter vsako nedeljo in vsak petek prenaša po Facebooku, za kar so mu mnogi, ki ne morejo več v cerkev ali živijo drugod po Avstraliji, zelo hvaležni. Tudi patrova starša na Viču komaj čakata, da jima sin pošlje povezavo. Pred sklepom sv. maše sem p. Ciril izročil akolitu g. Chrisu McKeanu papežev blagoslov v zahvalo za njegovo 25-letno požrtvovalno delo, ki ga kot Avstralec opravlja za slovensko občestvo. Slavje se je nadaljevalo v dvorani pod cerkvijo, ki jo je p. Simon Peter enkratno okrasil, članice Društva sv. Eme pod vodstvom gospe Olge Bogovič pa so domiselno okrašene mize napolnile s prinešenimi dobrotami. Za sladek zaključek pa smo dobili vsi trije: p. David, Marija in p. Ciril, svojo torto. Preko in nad sladkost torte pa segajo srečanja, saj sva se Marija in p. Ciril potrudila, da sva segla v roke vsem prisotnim in spregovorila z njimi, tako v Ta Pinuju, kjer smo bili deležni dobrot iz romarske torbe, kakor tudi v Kewju, kjer so za dobrote poskrbele pridne roke naših *ladies* in seveda tudi *gentlemenov*. Tudi profesor Renato je zelo zadovoljen, saj je posnel nad 25 pričevanj. Kakšno lepo presenečenje nas je čakalo v ponedeljek, 19. februarja! Najprej gostoljubno kosilo za ogromno mizo in z veliko razširjeno družino več generacij in nacij, in potem polet s helikopterjem Ivana Koroše; nekaj časa ga je pilotiral tudi p. Ciril. Obiskali smo še nekaj rojakov v varovanih stanovanjih in čisto na koncu, tik pred odhodom na letališče, še Francko Anžin, ki bo letos junija dopolnila 102 leti. Izredno dobro se drži. Neizmerno nas je bila vesela, mi pa tudi, da smo se še lahko srečali z njo.

Za tako veliko srečanj so bili trije tedni res premalo, vendar dovolj, da so nam dali ogromno veselja in hvaležnosti. Molili smo tudi na pokopališču ob grobu p. Bazilija,

sester, rojakov – tisoči naših ljudi počivajo samo na pokopališču Keilor na zahodu Melbourna. Pa je še toliko drugih pokopališč! Še mnoge rojake bi želeli srečati, pa so se zadnja leta že poslovili. Hvala vsem, s katerimi smo se srečali, skupaj molili, peli in pili. Nemogoče je bilo srečati vse, smo pa vse priporočili Božji Materi Mariji in se vseh spominjamo pri sveti maši v Kamniku. Kadar poromamo na Brezje, boste tam z

nami tudi Vi! In če pridete v Slovenijo, mora biti v načrtu tudi obisk Kamnika, kjer živimo v samostanu p. Ciril, p. Franci, ter gospe Marija in Pavla. Tudi mi bomo gostoljubni! Povabili in udomačili bomo tudi profesorja dr. Renata Podbersiča!

Po prihodu domov smo takoj v petek, 23. februarja 2024, začeli misijon v naši župniji z geslom: Ne boj se, mala čreda!

Hvala in Bog živi!

p. Ciril, Marija, Renato

ST. RAPHAEL'S SLOVENIAN MISSION
p. Darko Žnidaršič OFM
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
Mail: slomission.sydney@gmail.com

VELIKA NOČ 2024

»Vstal je, ni ga tukaj!« (Mt 28,6)

Gospod, s svojim križem,

smrtjo in vstajenjem
si nas odrešil.
Ti si Odrešenik sveta!
Molimo Te, Kristus,
in Te hvalimo!

Blagoslovljeno veliko noč
voščimo p. Darko in rojaki

MED NAMI JE BILO ...

Letošnje poletje je vroče, kot že dolgo ne. Marsikdo sprašuje, kako prenesemo tako vročino. Nekaj z Božjo pomočjo in nekaj sami, saj moramo v sreči in nesreči, bolezni in zdravju, v vročini ali mrazu poskrbeti zase in za druge. Tudi vročinskih neviht ni manjkalo, in seveda novih popravil. Zob časa načne marsikaj, pa naj bo to streha ali žleb. Odjenjal je ravno žleb pri zvoniku in v cerkvi je namočilo tapison na pevskem koru. Pri zvoniku sta bili vgradna omara iz vezane plošče in manjša omara popolnoma uničeni. Branko Kolerič je zamenjal žleb pri koru v cerkvi in poskrbel za popravila, za kar se mu najlepše zahvaljujem.

Januarja in februarja smo imeli nekaj obiskov. Z Madžarske nas je obiskala dr. Tuende Szabo, doktorica prava, ki dela na Komisariatu za Sveto deželo in hrvaškem katoliškem misijonu v Budimpešti, kjer deluje hrvaški pater Vencelj. Tudi v naši cerkvi sv. Rafaela je sodelovala pri bogoslužjih, srečali smo se tudi v naši dvorani, na Slovenskem društvu, na Klubu Triglav. Navezali

smo lepe stike in izvedeli veliko novih stvari. Obiskala sva tudi Wollongong in Canberro. Želimo ji, da se lepo počuti med nami. Po velikonočnih praznikih se vrača domov.

V Sydneyju pa sta nas obiskala stara znanca, p. Ciril A. Božič in laiška misijonarka Marija Anžič. P. Ciril je decembra lani začel novo desetletje zemeljskega potovanja. Kot veliki popotnik, pastoralni delavec in naš prijatelj ohranja stike z nami, pomaga, svetuje in še marsikaj. S ponosom vzklika: »Bog našo nam deželo, Bog živi ves svet! Oj, Triglav, moj dom! But I still call Australia home! Bog živi!« Marija Anžič, ki zdaj pridno skrbi za posadko v kamniškem samostanu in je zanjo spet več kot poskrbela tudi tukaj, pa bo decembra dobila visoki obisk. Pustimo se presenetiti, drugače ne bo zanimivo. Pa pojdimo k dnevom, ki smo jih preživeli skupaj. Najprej sta obiskala slovensko občestvo in cerkev sv. Družine v Adelaidi, nato smo preživeli pet lepih skupnih dni na Zlati obali, v sredo – osrednji dan – smo poromali v Marian Valley, obhajali skupno sv. mašo in pri skupnem kosilu nazdravili slavljencema, p. Cirilu za 70-letnico in p. Davidu Šrumpfu za 60-letnico, ki jo je praznoval ravno tisti dan. Čestitke in veselje v Gospodu obema! Pridružil se nam je tudi zgodovinar dr. Renato Podbersič, ki nadaljuje delo dr. Jožeta Možine in je posnel še nekatere pričevalce. Le več časa bi morali imeti, on in mi, saj se moramo tudi tukajšnji rojaki kaj pripraviti.

Od petka, 9. 2., do pepelnične srede, 14. 2., smo preživeli skupne trenutke v Sydneyju. P. Ciril je v nedeljo, 11. 2., vodil nedeljsko bogoslužje in nas nagovoril s kleno besedo in svojim žlahtnim glasom ob Božji besedi in svetovnem dnevu bolnikov, ki smo ga praznovali

ta dan. V dvorani smo seveda nazdravili in razrezali torto. Veseli smo bili pustnih krofov, ki so jih nacvrle Olga Konda, Jenny Stariha in Jožica Modrijančič. Popoldne pa smo obiskali Wollongong – Figtree, kjer smo praznovali 40-letnico blagoslova naše slovenske cerkve vseh svetih. Somaševanje je vodil in nas nagovoril domači škof msgr. Brian Mascord, ki je prvič maševal za naše slovensko občestvo in je nedavno praznoval svoj 65. rojstni dan. Cerkev kljub večjemu obisku seveda ni pokala po šivih, kakor bi marsikdo pričakoval, vendar smo bili navdušeni. V dvorani smo se zbrali k skupni večerji. Gospod

škof Brian je pohvalil naše občestvo, češ da smo močni, čeprav smo po številu majhni, in nas spodbudil, naj bo naša skupnost še naprej močna tudi v veri, s katero nas obdarja Gospod in se v njej bogatimo sami in skupaj. Gospod škof se je za večerjo opravičil, povabili pa smo ga, da je prerezal torto in blagoslovil naš obed, p. Ciril pa je tudi prerezal manjšo torto. Bogu in vsem Vam hvala za lepa slavja in doživetja!

Tretji obisk pa prihaja z Dolenjske. Obiskali sta nas dr. Helena Jaklitsch in njena sestra Katarina, ki sta obiskali Avstralijo zadnja dva tedna v februarju, od 19. 2. do 6. 3. Poznamo se še iz Novega mesta, iz župnije sv. Lenarta – Klošter, ki je bila moja prva župnija od leta 1993 do 1997, nato pa je tja prišel p. Simon Peter. Helena je bila do lanskega leta ministrica za Slovence

po svetu, sestra Katarina pa poučuje na srednji šoli. Časa je bilo res malo, navdušenja pa ni manjkalo. Upam, da se bosta oglasili s kakšno reportažo. Veliko nismo mogli biti skupaj, saj sem tudi sam imel obveznosti (berite: pogrebe!), nepozabni pa so bili večeri, ko smo poklepetali in oživili spomine. Ogledali smo si tudi avstralske živali v živalskem vrtu Feathersdale Wildlife

Park, ki ni daleč od nas. Hvala vsem za nova srečanja in doživetja, in želim, da ne bi bila zadnja!

Zadnjo nedeljo v februarju smo imeli spet blagoslov otrok in šolskih torb. V evangeliju smo srečali Jezusa pri spremenjenju na gori Tabor. V nagovoru našim mladim prijateljem smo ugibali, kaj vse potrebujemo za vzpon na vršace: dobro opremo, izkušenega gorskega vodnika in vero, da gremo v ljubezni in navezi z Bogom in med seboj do konca. Primerjali smo naše vrhove v Avstraliji, Sloveniji in Sveto deželo, ki je še marsikomu med odraslimi neznana znanka. Zdaj spet čakamo, da se umiri stanje v svetih krajih, da bomo lahko znova poromali tja.

In še naša nova pridobitev, na katero smo dolgo čakali. Po desetih mesecih imamo spet slovensko besedo na radijskih valovih – VOICE OF SLOVENIAN AUSTRALIANS. Na god sv. Matija (24. 2.), ki v Avstraliji nima ledu (razen v zamrzovalnih skrinjah), smo prvič poslušali našo novo oddajo, ki bo vsako soboto ob 8.00, po veliki noči pa bomo program lahko razširili na dve uri. Člani pripravljalnega odbora: Walter Šuber (predsednik), Kristina Šuber (tajnica) in Andrew Šuber (tonski mojster), voditeljica programa Tania Smrdel, Peter Krope, Branko Fabjančič (blagajnik), Olga Lah, p. Darko Žnidaršič, Mateja Slobodnik, Mark Stariha (vicekonzul), Alfred Brežnik (zaslužni častni generalni konzul) smo združili moči in se skrbno sestajali, iskali, načrtovali in »zasadili prvo lopato«. Več lahko preberete v posebnem prispevku.

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

Na 5. postno nedeljo, 17.3., bo družinski križev pot ob 9.00 dopoldne, nato bo sv. maša ob 9.30.

Praznik sv. Jožefa praznujemo kot običajno s sv. mašama ob 9.30 dopoldne in ob 7.00 zvečer. **Gospodovo oznanjenje** pa zaradi velikega tedna praznujemo v ponedeljek po beli nedelji, 8. 4. Sv. maša bo ob 6.00 zvečer (zimski čas – ure premaknemo nedeljo prej, 7. 4.).

Krizmena maša v Parramatti bo na veliko sredo, 27. 3., ob 7.30 zvečer.

SVETO VELIKONOČNO TRIDNEVJE BOMO OBHAJALI:

Na veliki četrtek s sv. mašo ob 5.00 popoldne in molitvijo z Jezusom v »ječi«. Ob 7.00 zvečer imajo bogoslužje »Tenebrae« in češčenje križa melkiti.

Na veliki petek bodo obredi Gospodovega trpljenja ob 3.00 popoldne: besedno bogoslužje, dramatizirani pasijon, češčenje križa, sv. obhajilo in češčenje Jezusa v Božjem grobu. Ta dan je strogi post. Pri češčenju križa je darovanje za Cerkev v Sveti deželi. Bodimo velikodušni, saj so kristjani in varuhi frančiškani v svetih krajih zaradi vojnih razmer v Gazi in Palestini ostali brez romarjev in dohodkov.

Na veliko soboto častimo Jezusa v Božjem grobu. Blagoslovi velikonočnih jedil bodo ob 2.00 in 5.00 popoldne ter po velikonočni vigiliji, ki bo ob 7.00 zvečer.

NA VELIKO NOČ, 31. 3., bosta vstajenjska procesija ob 8.00 zjutraj in sveta maša. Isti dan mašujem ob 12.00 v Wollongongu in ob 6.00 zvečer v Canberri.

Na velikonočni ponedeljek, 1. 4., je sv. maša ob 9.30 dopoldne in vsakoletno pirhovanje v dvorani. Prijavite se za skupno kosilo, $25. Zadnja leta nas ni bilo veliko. Nas bo letos kaj več?

WOLLONGONG – FIGTREE – SLOVENSKA CERKEV VSEH SVETIH

V februarju smo slovesno praznovali 40-letnico blagoslova naše cerkve vseh svetih. Z domačim škofom msgr. Brianom Mascordom sva somaševala p. Ciril in p. Darko. Zbralo se nas je 45.

Na cvetno nedeljo, 24. 3., bo sv. maša z blagoslovom zelenja in pasijonom ob 5.00 popoldne.

Na veliki petek po našem dogovoru ne bomo več imeli obredov Gospodovega trpljenja, ker je obisk premajhen. Zato bomo imeli nabirko za Cerkev v Sveti deželi na cvetno nedeljo.

Na veliko noč, 31. 3. 2024, bo praznična sveta maša ob 12.00 – opoldne (noon). Obreda vstajenja ne bo, sv. mašo začnemo kot običajno, vstajenjsko alelujo zapojemo pred evangelijem. Po homiliji (pridigi) bom blagoslovil vodo in obnovili bomo krstne obljube, po sv. maši pa bom blagoslovil velikonočna jedila.

Letos praznuje svojo 40-letnico tudi Marijino svetišče v Penrose Parku. Fatimski dan je spet vsak mesec 13., kakor običajno. Sv. maša je ob 11.00 dopoldne, popoldne pa procesija k lurški votlini, litanije in rožni venec Božjega usmiljenja in blagoslov z Najsvetejšim. Osrednje praznovanje bo kasneje. (Več na: penrosepark.com.au)

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

V mesecu marcu bo sv. maša samo na veliko noč, 31. 3., ob 6.00 zvečer. Po sv. maši bo blagoslov velikonočnih jedil.

Od aprila do vključno avgusta (pet mesecev) bomo imeli maše ob 5.00 popoldne, kot smo jih že imeli v zimskem času. Vabljeni k večji udeležbi.

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

Velikonočno bogoslužje bo v dvorani Rotary kluba Lipa prvo nedeljo v maju, 5. 5., zimsko pa prvo nedeljo v avgu-

stu, 4. 8., obakrat ob 11. uri. Po sv. maši gremo na skupno kosilo.
Nekateri ste zadnjič spraševali, če bi imeli sv. mašo v novi hrvaški kapeli na Gold Coastu. Vendar se moramo osebno pogovoriti o tem, se zadovoljivo obvestiti in tudi pravočasno rezervirati kapelo. V tem primeru bi morali sv. mašo začeti zgodaj (ob 10.00) in pravočasno končati, saj je ob 11.30 redna hrvaška sv. maša. (Pred leti smo že načrtovali tako, vendar je srečanje zaradi epidemije koronavirusa odpadlo.) Zato naj bo zdaj sv. maša še po starem na Lipi, 5. 5. ob 11.00, in se takrat kaj več pogovorimo.

NAŠI POKOJNI

ELIZABETH PUKL, rojena KLAMPFER, je umrla 26. 12. 2023 v bolnišnici v Canberri. Rojena je bila 5. 6. 1937 v Košakih pri Mariboru. Poročena je bila z Alojzom Puklom, mesarjem. Družina je najprej živela v Sydneyju in se udeleževala življenja in dogodkov v naši cerkvi sv. Rafaela in na Slovenskem društvu Sydney, ki je bilo takrat še na hribčku. Žal je mož in oče Alojz umrl še mlad leta 1978. Elizabeth in hčerki so se kasneje preselili v Canberro, v Curtin. Elizabeth zapušča hčerki Sonjo in Jasno, štiri vnukinje in vnuka. K pogrebnemu obredu smo se zbrali v torek, 9. 1. 2024 popoldne, na starem slovenskem pokopališču v Rookwoodu, kjer zdaj počivata z možem Alojzom.

PAVLA – PAULINA FABIAN, rojena HUMAR, je umrla v Northern Beaches Hospitalu, French Forest, NSW, 2. 1. 2024. Rodila se je 29. 6. 1933 v Batah. V Avstralijo je prišla leta 1958. Poročena je bila s Slavkom Fabianom, domačinom iz Bat, poročil ju je p. Bernard v cerkvi sv. Patrika v Sydneyju. V zakonu sta se jima rodila hči Celesta in sin Robert. Družina je dejavno sodelovala v krajevni župniji Srca Jezusovega v Mona Vale in tudi v naši slovenski cerkvi in misijonu v Merrylandsu. Pavla je bila zelo družabna, gostoljubna, rada je pomagala pri naših prodajah (Garage Sales) in na stojnici v Merrylandsu, pripeljala zelenjavo, rože za prodajo. Rada se nam je pridružila na romanjih, čeprav se je do Merrylandsa vozila eno uro. Nikoli ji ni bilo pretežko. Zadnja leta, ko ni mogla več prihajati, sem ji prinašal Jezusa v svetem obhajilu. Pavla zapušča hčer Celesto z možem Zdravkom Kalanom, sina Roberta, vnukinjo Alexandro, v Sloveniji pa svojo sestro in njeno družino. Mož Slavko je umrl leta 1995. Možev bratranec je duhovnik Edi Sedevčič in Edijevi sestri sta sestrični Pavlinega moža. Pogrebno sv. mašo za Pavlo smo darovali v cerkvi Srca Jezusovega v Mona Vale v četrtek, 11. 1. 2024, in jo pospremili na tamkajšnje pokopališče. Sv. mašo in pogreb je vodil domači župnik p. Richard Sadowski, salvatorijanec. P. Darko sem somaševal in pridigal. Hči Celesta in sin Robert sta ganljivo spregovorila mami v slovo. Družinski člani so res skrbeli zanjo v jeseni njenega življenja.

NEVENKA – NEVA MIKULETIČ, rojena VOLK, je po dolgi bolezni umrla v bolnišnici v Auburnu v petek, 12. 1. 2024 popoldne. Rodila se je 28. 5. 1951 v Veliki Bukovici pri Ilirski Bistrici. Bila je gospodinja, poročena s Frankom Mikuletičem, tudi bistriškim rojakom.

Družina je bila redno povezana z nami, srečevali smo se pri Božjih službah, v dvorani, na naših prireditvah v Merrylandsu in tudi na Slovenskem društvu. Neva poleg moža Franka zapušča sina Marka z ženo Adriano, hčer Diano z možem Robertom, sina Frankieja z ženo Zlato, vnuke Ivo, Lucijo, Josipa, Lucasa, Thomasa, Jacoba, Noaha, sestro Adriano in družino, svaka Ludvika in Sonjo Fisher, in druge sorodnike. Sestra Teja in brat Vladimir sta že pokojna. Pogrebno sv. mašo smo obhajali 19. 1. 2024 v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, in jo v velikem številu pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

KARL BEZJAK je nepričakovano umrl v nedeljo, 14. 1. 2024 zvečer, v domu starejših v Randwicku. Rodil se je 31. 10. 1923 v Podvincih pri Ptuju. Med drugo svetovno vojno je bil mobiliziran v nemško vojsko. Po poklicu je bil trgovec. Poročen je bil z Albino Mihalič, ki je doma iz Križevcev pri Ljutomeru. Oba sta že leta 1949 prišla v Avstralijo, najprej v kamp v Bathurst (tam sta se tudi poročila), decembra 1956 pa v svoj novi dom v Strathfield. Karl je bil izredno nadarjen trgovec, v Avstraliji je takoj našel svoje tržišče za električne ali elektronske aparate, belo tehniko, radijske in televizijske sprejemnike. S svojo prijaznostjo in iskreno željo pomagati emigrantom ob prihodu v novo deželo, tudi z odplačili na obroke, si je pridobil ne samo dobro ime, temveč tudi veliko prijateljev. Lani je v krogu svojih domačih in prijateljev praznoval 100. rojstni dan. Karl zapušča ženo Albino, hčerko Judith z možem Robertom, hčer Anito z možem Johnom, vnuka Joshua z ženo Kate, vnukinjo Sophie z možem Michaelom, vnuka Jonaha in štiri pravnuke, nečake in nečakinje v Avstraliji, Sloveniji in Nemčiji, in druge sorodnike. K pogrebni sv. maši smo se zbrali v zelo velikem številu v četrtek, 25. 1. 2024, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, in ga pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

ANTON KINKELA je umrl v petek, 9. 2. 2024, v domu Genista Nursing Home v Greystanesu. Luč sveta je zagledal 14. 6. 1932 v Postojni. Po poklicu je bil šofer tovornjaka, poročen je bil z Marijo Šafer. Tone in Marija sta se redno udeleževala življenja pri Sv. Rafaelu in v slovenskih organizacijah, bila sta povezana s sorojaki, rada sta pomagala pri raznih delih, čiščenju naših prostorov in okolice, košnji zelenic, pri postrežbi v naši dvorani in drugod. Tone je bil vedno zelo pozoren in pravičen, rojak, ki mu ni bilo treba reči dvakrat; pomagal je, kjer je mogel. Zapušča ženo Marijo, zeta Davida, sina Eddyja z ženo Elizabeth, sina Anthonyja z ženo Sarah, vnuke Jessico, Tisho, Michaela, Dylana, Bianco, Aidana in Islo May. Hči Fiona je že pokojna. V bolezni je prejel zakramente. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v torek, 20. 2. 2024, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, in ga pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

GERTRUDE – GERTA KOROTANČNIK, rojena ŠARKAN, je umrla 8. 2. 2024 zjutraj v domu Bossley Parkside Care, Bossley Park, NSW. Rojena je bila 17. 4. 1932 v Domajincih. V Avstralijo je prišla leta 1956. Gerta je bila gospodinja, sestra našega roja-

ka Hermana Šarkana, poročena je bila s Francem Korotančnikom. Zapušča hčer Christine z možem Davidom, hčer Margaret z možem Stevenom, sina Davida z ženo Rachel, vnuke Daniela, Kyle, Dylana, Jacka, Luka in Lauren, in nečaka Petra Šarkana. Mož Franc je umrl leta 2016, brat Herman pa leta 2022. Redno je prejemala zakramente ob prvih petkih ali ob drugih dneh in rada darovala za maše ali potrebe naše cerkve. Ob obiskih je postregla s kavo in pecivom. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v četrtek, 22. 2. 2024, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, in jo pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

JOŽEF ANDREJAŠ st. je umrl 11. 2. 2024 v bolnišnici v Brisbanu, teden dni pred svojim 95. rojstnim dnevom. Rodil se je 18. 2. 1928 v Hrastju pri Cerkljah ob Krki. Poročen je bil z Otilijo Kos. Jožef, Tilka in družina so pripotovali na novo celino leta 1957. Družina je najprej živela v okolici Sydneyja, kasneje pa sta se preselila v okolico Brisbana in imela farmo – kmetijo. Bila sta zelo gostoljubna in za družinske člane – otroke in posebno vnuke – je bil to res drugi dom. Imela sta veliko prijateljev in znancev in ostala naprej povezana z najdražjimi in tudi z našim Merrylandsom. Jože zapušča ženo Otilijo, hči Brigitte, snaho Andrejko, štiri vnuke in deset pravnukov. Sin Jože je umrl leta 2008, star 54 let. K pogrebnemu obredu smo se zbrali v naši cerkvi sv. Rafaela v torek, 27. 2. 2024, in pokojnega pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

VAŠI DAROVI

BERNARDOV SKLAD: 140 $: Štefan Žalik. **100 $:** Vinko Rizmal. **90 $:** Alojzija Rutar. **79,77 $:** Knjižnica Dušana Černeta. **40 $** Jožef Iskra, Karlo in Dorothy Gerzin, Emma Simčič, Viljem in Kristina Bauer, Rafael Koren, Danijela Hliš, Sofia Šajn, Maria Brgoč, Janez Ritoc, Jožica Paddle-Ledinek, Alma Štefanič, F. in G. Ratej, Frank in Romana Žetko, Alojz in Joža Ličen, Marjan Perič, Traudi Šmuc, Anton Mikuš, Graciela Remec, Hilda Leščešen, Z. in S. Rob, Jadranka Rutar, Alojz in Anka Dominko, Lidija Čušin, A. in M. Urbančič, Frank Rozman, Anton Šajn, Andrej Potočnik. **30 $:** Julijana Košir, Jerica Grželj, Jože Konda. **20 $:** Ivan Deželak, Rudi in Marica Uljan, Frank Murko, Justina Miklavec, Ivan Legiša, Paula Kalister, Milka Brožič, Štefka Tomšič, Jože Novak, Janez in Marta Kohek, Katarina Hvalica, Olga Dobrovšak, I. in H. Zver, A. in E. Kociper, I. Skrajnar, I. in L. Bole, Marija Valenčič. **15 $:** R. in D. Grlj. **10 $:** Afra Trebše, Majda in Irena Ludvik, Martin Šuštarič, Frank in Marija Plut, Jana Lavrič, Josephine Plaznik, Anna Sutej, Olga Brne, Gabrijela Burgar, Frank Novak, Nežika Polajžer. **5 $:** Anna Klančič.

ZA MISIJONE: 500 $: Anton Šajn. **250 $:** N/N, (kjer je najbolj potrebno). **100 $:** Hilda Leščešen. **Za slovenske misijonarje: 500 $:** N/N. **Za misijonarja Pedra Opeka CM: 150 $:** N/N.

ZA LAČNE: 20 $: Anton in Elizabeth Kociper.

On Saturday, 24th February, between 08:00–09:00, Slovenians in Sydney heard the Slovenian word again on the airwaves of 89.3 2GLF. A joyous occasion!

After the disappointment of losing the Slovenian program on SBS last year, this new radio venture was a source of great excitement and anticipation within our Slovenian community.

The team of dedicated Slovenians who worked towards this achievement and displayed remarkable spirit and enthusiasm, were led by our talented journalist and broadcaster – Tania Smrdel. She was supported by a team of individuals who pooled their resources, talents and determination to revive the Slovenian radio program. This achievement was not an overnight success, but represents many months of work and many hours of cooperation, initiative and communication between the committee members to make this radio program a reality.

What has been achieved so far:

An official entity – The Voice of Slovenian Australians Sydney Incorporated (VOSA) has been set up.

An executive committee has been set up, comprising of: President Walter Šuber, Vice President: Peter Krope, Secretary: Kristine Šuber, Treasurer: Branko Fabjančič, Program Director: Tania Smrdel. They are supported by an enthusiastic

committee – Mark Stariha, Irene Stariha, P. Darko Žnidaršič, Mateja Slobodnik, Andrew Šuber and Olga Lah.

Slovenian Radio Comittee

Although the main studio is located in the 89.3 2GLF premises in Liverpool, tireless efforts are being made to establish and furnish a studio room, which will be located in the Merrylands St Raphael's Centre. We anticipate completion in the coming weeks and will keep you updated on our progress.

Although the initial programs in the coming weeks will run for one hour, we will increase our broadcast time to two hours in April. This will be a wonderful opportunity to increase the local Slovenian content, which will allow the chance to invite our community to have input through dedications, stories and local notices of events.

This time on the airwaves of 89.3 2GLF is a window into the heart of the Slovenian community and a weekly celebration of heritage, a sharing of stories, and a journey through the heart of Slovenian life in Australia. This initiative demonstrates the power of our Slovenian community spirit and determination to preserve and celebrate our cultural heritage.

We hope you will become a regular member of the audience.

You can listen Live, or anytime On-Demand:

Tune into 89.3 2GLF broadcasting on FM Radio in Liverpool, Fairfield and surrounding areas of south-western Sydney.

Listen live online: 893fm.com.au/listen-live/ . Listen any time after the live show On-Demand: 893fm.com.au/show/voice-of-slovenian-australians/ . Download the Community Radio Plus app and listen live anywhere, anytime. Available from Google Play or the Apple Store: https://communityradio.plus/ .

You can contact VOSA Radio on email: vosaradio@outlook.com **Or follow VOSA on Facebook:** www.facebook.com/slovenianaustralians/ .

Submitted by Kristine Šuber,
Secretary of VOSA Sydney

POLOVINKE

Katarina Mahnič

Zdaj nisem več otrok (24)

Na praznik Lurške Matere Božje in svetovni dan bolnikov mi je umrla mama. Nisem si mislila, da bom kdaj tako mirno zapisala ta stavek, da ga bom kdaj sploh zmogla zapisati: umrla mi je mama. Najbrž je to povezano z leti; če sem v svojih tridesetih ali celo štiridesetih samo pomislila na smrt katerega od staršev, sem občutila prav fizično bolečino in neskončen strah me je že vnaprej obšel pred trenutkom, ko se bo res zgodilo. Niti pogovarjati se nisem hotela, kadar je atek razpredal, katere pesmi bi si želel na pogrebu ali kateri duhovnik naj ga pokoplje. Smrt zame preprosto ni bila opcija.

Potem je, pred skoraj osemnajstimi leti, v prometni nesreči umrla moja velika prijateljica Elica Rizmal iz Melbourna. Takrat sem že nekaj časa spet živela v Sloveniji, a sva bili vseskozi povezani – z obiski, s pismi in razglednicami, po telefonu. Kot strela z jasnega je vame treščila novica, da je ni več. Energije in optimizma polne Elice, ki je imela tako rada ljudi, živali, knjige in potovanja, ni bilo več. Kar izginila je. Popolnoma nepripravljena sem bila na takšno izgubo. Spomnim se, da me je takrat čisto zares bolelo srce, in da sem se zjokala takoj, kadarkoli sem pomislila nanjo, prebrala kaj, kar mi je napisala, našla kakšno skupno fotografijo. Nič ni moglo zapolniti praznine, ki je zazijala v meni. V takšnem bednem stanju sem bila vsaj tri mesece. Žrla sem se, ker nisem nemudoma odletela v Avstralijo in bila navzoča pri njenem slovesu, sovražila samo sebe, da sem Vinku, Zaliki in Krisu samo pisno izrazila sožalje, nisem pa se bila sposobna pobližje soočiti z njihovo bolečino, saj se mi je zdelo, da bi me to dokončno sesulo. Šele poleti sem na enomesečnem pešačenju po Caminu, starodavni španski romarski poti, nekako dojela, da Elica ni kar šla; da je še vedno z mano, da v duhu koraka ob meni, se čudi vsemu lepemu in me čuva na dolgi poti. Videla sem jo v pticah, ki so me pozdravljale z vej, v prelepih kravjih očeh, ki so me opazovale s pašnikov, jo čutila v vetru, ki mi je vsake toliko ohladil potno čelo, ter okušala v bistri studenčnici. Marsikaj sem takrat doumela (in sprejela) o našem bivanju, naši minljivosti in drugačni obliki navzočnosti ljubljenega pokojnika ali pokojnice.

Elica Rizmal in mamica nabirata borovnice, Olinda, 1997

To je bila moja prva smrt, ki me je res prizadela. In ker je takrat nisem znala ubesediti, si jo razložiti, se vesti tako, kot je treba, se sprijazniti z njo, ampak

Na sipinah zahodne Tasmanije, 1997

sem jo »spirala« z jokom in srčno bolečino, bi rada danes – starejša in modrejša – odkrito pisala prav o tem, o smrti najbližjega. Pisala tudi zato, ker se o tem še vedno bolj malo govori in piše, pa bi bilo treba; smrti nas ne bi smelo biti strah, umiranje ne bi smelo biti tabu. Prav tako ne občutki, ki te v hudih trenutkih prevevajo, pa naj bodo še tako protislovni. Ko sem dan po mamičini smrti prišla do domačega duhovnika Igorja, ki naj bi jo pokopal, sem mu brez zadržkov izpovedala tudi svoja nedavna negativna čustva v najinem odnosu. Kako smo, dve hčerki in dva vnuka, več let vzorno skrbeli zanjo in ji delali družbo, a včasih tudi odkrito pokazali svoje nestrinjanje, jezo in obup, ko se nam je zdelo, da preveč zahteva od nas in nam življenje polzi skozi prste. Mamica je pri triindevetdesetih tonila v svoj svet, ki so ga zaznamovali napredujoča demenca, popuščanje srca in vedno slabši vid. Bila je osredotočena samo nase in svoje počutje, mi pa smo nestrpno hlastali za časom, ki nam ga je kronično primanjkovalo in se čudili, da je tako egoistična. Čeprav smo se imeli radi, smo si vedno manj prisluhnili in vedno manj razumeli drug drugega. In potem se mi je z njenim odhodom, tako sem povedala duhovniku, zgodilo nekaj nedoumljivega. Vse hudo je bilo v trenutku pozabljeno; pozabljen je bil žrtvovani čas; izginile so jeza in zamere do te »odtujene« ženske, kakor sem jo dojemala zadnje mesece – moja mamica pa se je začela vračati. »Namesto, da bi jo izgubila, je spet z mano,« sem mu začudeno razlagala. »Pa Katarina, saj to je nekaj najbolj normalnega,« se je nasmehnil. »Poglej na primer porod – ženska se med rojevanjem marsikdaj tudi jezi, kaj ji je treba teh muk, v trenutku, ko dojenček pride na svet, pa je vse pozabljeno. Ostane samo še ljubezen. Enako je s smrtjo. Ostane bistvo, tisto, kar je človek, ne glede na vse, čutil do pokojnika. In tudi to je ponavadi ljubezen.«

Na Breakaways, S. A. 1999

Ja, spet je z mano. Moja mamica. Tista, ki je vsako pismo, ki mi ga je pisala v Avstralijo, začenjala z besedami »ljubo moje dete«. Kar ji je odvzelo zadnje leto pozne starosti, ji je smrt vrnila. Zdaj ko so odpadle dolžnosti in sem dobila nazaj svoj čas, si končno lahko

privoščim lepe spomine nanjo. In teh je ogromno. Nikogar ne poznam, ki bi imel večji okus in občutek za lepoto. Bila bi čudovita arhitektka, oblikovalka vrtov, slikarka, modna kreatorka, kiparka – čudovite stvari je znala sešiti in ustvarjala res izjemno keramiko – celo pisateljica, če ne bi male Mihelce že v otroških letih v rodnem Semiču z ljubeznijo do gledališča »zastrupil« njen oče, navdušen vaški režiser. Postala je igralka – težak poklic, ki se ni ujemal z njenim drobnim in občutljivim telesom ter plahim in zadržanim značajem, čeprav je bila tudi trmasta, vztrajna in žilava. Pa tudi družina ji je pomenila preveč, da bi v teatru in pri filmu lahko zares uspela. Bila je strašno bistra, razgledana in zvedava, veliko je brala, poleg romanov in poezije tudi duhovno čtivo. Po atkovi smrti je bila najbolj priljubljena knjiga na mizi v njeni dnevni sobi *Pustolovščine duše*. Rada je razglabljala o posmrtnem življenju; vedno jo je vznemirjalo, kaj se zgodi z nami, ko umremo, zato me ne skrbi, da se v novem svetu ne bi znašla. Je pa enkrat sanjala o svoji pokojni stanovski kolegici Duši Počkaj in jo v sanjah vprašala, kako je tam. »Je rekla, da čisto navadno, tako kot tukaj,« mi je kar malo razočarano povedala.

Mamica objema drevo, 1997.

Spominjam se vseh posrečenih prigod naše družine, vseh živali, ki sva jih s sestro privlekli domov, in sta jih mamica in atek brez oklevanja sprejela, ter vseh skupnih sprehodov, izletov, dopustov in potovanj. Še posebej številnih počitnikovanj treh generacij na otoku Silba, pa dvakratnega obiska Avstralije, ko sva z Jonom živela v Melbournu. Očarala jo je ta dežela, tako zelo, da jo je omenjala skoraj do smrti, pa čeprav je od njenega zadnjega obiska tam minilo več kot dvajset let. Obakrat sem se res potrudila, da so moji videli kar največ; s starim fordom smo se peljali vse do Alice Springsa, z ladjo odpluli na Tasmanijo, se peš povzpeli na najvišji avstralski vrh Mount Kosciuszko, raziskovali tudi druga pogorja, podeželske vasi in oceanske poti, praznovali božič in novo leto na različnih koncih, spoznavali ljudi … Še pred kratkim me je, že zelo betežna, vprašala: »A misliš, da bi še zdržala ta dolgi polet?« Tako velika je bila njena želja še enkrat videti Avstralijo. Ko sem avstralskemu prijatelju, ki jo je poznal, sporočila njen odhod, mi je napisal: »Še vedno jo vidim, kako v pogorju Flinders objema drevesa.«

Pokopali smo jo na ljubljanskih Žalah, v grob, kjer ležijo že njeni starši in atek, ki ga je tam tako rada obiskovala. (V zadnjih mesecih me je, kadar sem bila pri njej, pogosto spraševala: »Ti, pa koliko nas je v hiši?« »Samo midve,« sem ji rekla. »A res? Prepričana sem bila, da je tudi atek tukaj.« Jo je hodil klicat?) Bil je topel, sončen februarski dan, kot na kožo pisan naši mamici, ki jo je tako rado

zeblo. Od sedmih zjutraj, ko so v Plečnikovo mrliško vežico prinesli žaro in cvetje, pa do štirih popoldne, ko je bil pogreb, so prihajali prijatelji od blizu in daleč: semiški rojaki, igralski kolegi, sorodniki, sosedje, celo njeni ljubi »Avstralci« – Slavica in Miran Fideršek, pa Ljubica in Darko Postružin. Prišle so moje sošolke iz osnovne šole, gimnazije in faksa, pa delovni prijatelji in kolegi. Šele tukaj sem pravzaprav spoznala, kako zelo so bili meni ljubi ljudje povezani tudi z mojima staršema; kako sem ju nehote in mimogrede vklopila v življenje naše, mlajše generacije. Bilo je to praznovanje življenja, ne objokovanje smrti.

Čez nekaj tednov se z Branetom in Dingom z novim avtodomom odpeljemo malo na morje. Prenočimo v Izoli. Naslednje jutro skušava z Branetom na izolskem pokopališču najti grob dobrega prijatelja, duhovnika Dominika Bizjaka – Dinka. Pred dobrim letom sva se od njega poslovila v njegovi župniji na Krasu, do pokopališča pa se takrat nisva peljala. Tako veliko je, da se po skoraj uri brezuspešnega iskanja oglasiva v pisarni in poveva, koga iščeva. »Oh, a spet ta župnik!« vzklikne uradnica. »Za njega pa že na pamet vem, kje leži, kar naprej sprašujejo po njem.« Ko Dinku končno prižigam svečo, pomislim, kako resničen je napis s starega nagrobnika, ki sem ga nekoč prebrala na pokopališču na naši Silbi in se mi je trdno zasidral v spomin: *Mrtvi ne umrejo, dokler živijo tisti, ki jih imajo radi.*

Mamica torej živi naprej. In bo še kar nekaj časa ostala z nami.

Iz Kraljičine dežele – Queenslanda

Mirko Cuderman

Sreda, 7. februarja, dan pred slovenskim kulturnim praznikom, je bila za našo slovensko skupnost poseben dan. Iz Slovenije je prišel na obisk naš dolgoletni dušni pastir pater Ciril A. Božič, skupaj z laično misijonarko Marijo Anžič. V Marijinem svetišču v Marian Valley so nas pri slovenski maši poleg p. Cirila A. Božiča veselo presenetili vsi trije slovenski duhovniki v Avstraliji: pater Simon Peter Berlec, pater David Šrumpf in pater Darko Žnidaršič. Pater David je ta dan praznoval svoj 60. rojstni dan, prav tako smo voščili p. Cirilu za 70. rojstni dan, ki ga je praznoval 5. decembra 2023.

Že ta čudovita slika s slovenskimi duhovniki pri oltarju – v tem priljubljenem romarskem kraju – nam govori, da je naša mala slovenska skupnost Bogu pri srcu, da smo kljub svojim slabostim deležni Njegove dobrote, Njegove pozornosti in Njegove ljubezni. Bogu hvala.

Pater Ciril se nam je v pridigi približal z domačimi besedami in z uvodnim vprašanjem: »Kaj nas tukaj, v oddaljenem Queenslandu, povezuje?«

Na to vprašanje je razločno odgovoril: »Zakrament svetega krsta, ki smo ga prejeli v rodni domovini.« Dodal je potrebo povezanosti občestva slovenske skupnosti ter ljubezen do materinega jezika in rodne domovine, ki naslednji dan, 8. februarja, praznuje svoj kulturni praznik. Res je, potrebne so tudi žrtve, da se skupnost obdrži, da se ohrani vera v Boga in tradicije, ter ljubezen do domovine. Nekateri so prišli k tej sveti maši zelo od daleč, kljub starosti in oviram. Krščanska vera, ki smo jo prejeli pri krstu, nas uči živeti po Božjih zapovedih in nas krepi, da v tem času obstanemo. Duhovniki nam nudijo za duhovno življenje potrebne zakramente svete spovedi in obhajila, zato v zgoščeni obliki večkrat omenjam pridigo duhovnika, ki pride med nas. V naši družini – v Orehovljah pri Predosljah, kjer sem odraščal – smo imeli svojevrstno družinsko navado, da sem moral po nedeljski maši kot najstarejši sin očetu doma ponoviti, kar sem si zapomnil od govora s prižnice. To ni bila lahka naloga; moral sem biti prisoten in v duhu zbran, da sem si zapomnil pridigo. Do neke mere skušam to nadaljevati še danes. Potrebno in vredno in se mi zdi, da nam to ostane v spominu. Pater Ciril ima dar, da s svojo besedo in pristopom pritegne ljudi, da poslušajo in sprejmejo, kar slišijo. To so mi nekateri sami povedali na srečanju pri kosilu v bližnji restavraciji. Somaševali so pater David Šrumpf, ki skrbi za slovensko versko skupnost v Adelaidi in je tehnični urednik revije *Misli*, pater Simon Peter, voditelj slovenskega misijona v Melbournu, še posebej znan po reviji *Misli*, ki jo kot glavni in odgovorni urednik ureja že štiri leta, in pater Darko Žnidaršič iz Sydneyja, ki je naš dušni pastir že od decembra 2005. Pater Darko nas obišče nekajkrat na leto, po velikih praznikih in na romanjih k naši kapelici brezjanske Marije Pomagaj v Marian Valley. Vsakič nam s svojim petjem poživi naša romanja in bogoslužja. Naš gost iz Slovenije je bil tudi zgodovinar dr. Renato Podbersič ml.,

ki je s kamero zvesto sledil in beležil naše izseljensko življenje. Renato se nam je pridružil tudi naslednji dan pri sv. maši in pogrebu Danila Maverja, enega od najzvestejših članov naše skupnosti. Naj omenim še laično misijonarko Marijo Anžič, saj nam je vedno spretno pomagala pri organizacijah skupnih srečanj, da smo bili vsakič res veselo razpoloženi. Zato izrekam vsem iskrena hvala za obisk, kateri nam bo ostal v lepem spominu.

Pokojni:

RADO ŠURLAN je umrl 30. decembra 2023 na Gold Coastu. Rodil se je 5. aprila 1940 v kraju Bosanski Novi. Skupaj z ženo Jožico sta iz Maribora kmalu po poroki leta 1970 prišla v Avstralijo. Pogosto sta hodila na društvene prireditve. Rado je bil po poklicu frizer in skupaj z Jožico, ki je bila tudi frizerka, sta delala v salonu. Pokojni je bil po pogrebu, ki ga je vodil Joe Gjerek, direktor podjetja SOLACE Family Funerals, upepeljen. Rado zapušča poleg žene Jožice hčerki Ireno in Jožico. Naše iskreno sožalje Furlanovi družini.

DANILO MAVER se je rodil 27. julija 1934 v vasi Neverke pri Košani na Primorskem. V domovini se je izučil za kleparja in vodnega inštalaterja. Novembra 1961 se je v cerkvi sv. Lovrenca na Pregarju poročil s Slavko Cek in kmalu sta se jima rodila sin Joško in hčerka Slavica. Aprila leta 1969 sta se na Slavkino željo odločila za pot v Avstralijo. Kmalu po prihodu v Melbourne se jima je rodila hčerka Dian. Emigracijsko pot v Avstralijo sta si morala sama odplačati s težkim delom. Danilo je dobil službo v klavnici, kjer je obolel za revmatizmom. Poleg odplačevanja poti v Avstralijo je družina potrebovala dom, zato so bili začetni časi v Avstraliji težki in naporni. Kljub začetnim finančnim težavam jim je uspelo v treh letih izplačati stroške poti. Danilo se je po nasvetu zdravnika odločil za spremembo službe in za selitev v tople kraje, v Queensland. Tukaj je dobil službo v svojem poklicu, kjer je delal predvsem s pločevino. Bil je vesten in priden delavec. V severnem delu Brisbana sta si s Slavko v Bray Parku zgradila lep dom za svojo družino. V slovenski skupnosti je bil Danilo zvest sodelavec, ki je vse od prihoda v društvo Planinka s svojim delom navdušeno podpiral slovensko skupnost. Danilo je v družbi prijateljev rad balinal na društvenem balinišču, ki ga je zvesto vzdrževal. Bil je tudi član brisbanskega cerkvenega pevskega zbora. Danilo je bil tudi društveni *maintenance man,* saj je bil vedno pripravljen kaj popraviti. Danilo je umrl 24. januarja 2024 v Brisbane Royal Hospitalu. Pogrebno sveto mašo je zanj daroval pater Darko Žnidaršič v kapeli Pinaroo Cemetery Chapel in na istem pokopališču opravil tudi pogrebno slovo. Danilov sin Joško ga je v svojem poslovilnem govoru predstavil kot dobrega, poštenega in skrbnega očeta, ki se je veliko žrtvoval za družino. Zadnja leta življenja si je kuhal sam in postal dober kuhar. Pred nekaj meseci me je zadnjikrat obiskal in bil očitno vesel, umirjen in zadovoljen, kljub bolezni, ki ga je utrujala. Danilo je bil naš prijatelj, ki ga bomo pogrešali. V bolnici je od bolniškega kaplana prejel maziljenje. Danilo zapušča sina Joškota, hčerki Slavico in Dian, ter vnukinjo Aleesho, vnuke Nicka, Matija in Luka, ter pravnuka Cooperja. Naj pri Bogu počiva v miru.

Slovenian Mission Adelaide

P. DAVID ŠRUMPF OFM
47 Young Avenue, West Hindmarsh SA 5007
Poštni naslov: PO Box 156, WELLAND SA 5007
P. David (mobilni tel): 0497 097 783; Telefon v Melbournu: 03 9853 7787;
E-mail: slomission.adelaide@gmail.com

Postni čas se bliža koncu in že stojimo na pragu velikega tedna in velikonočnega praznovanja. Kratek *čas med letom* (čas od konca božičnega praznovanja do začetka posta) običajno zdrvi mimo nas in nam vedno znova daje priložnost, da ugotavljamo, kako hitro čas beži – od praznika do praznika.

To smo ugotavljali tudi ob **obisku p. Cirila Božiča in naše pastoralne sodelavke Marije Anžič**. Štiri leta je že minilo, odkar sta se po skoraj dveh desetletjih (p. Ciril pa dodatno še skoraj eno desetletje v osemdesetih in devetdesetih) vrnila v Slovenijo in zdaj živita in delujeta v našem samostanu v Kamniku. P. Ciril je rekel, da bi se vsaj enkrat še rad srečal z avstralskimi rojaki in prijatelji, dokler še lahko potuje. Prepričan pa sem, da to ni bilo zadnjič.

Na to, da čas res hitro beži, so nas spomnila tudi naša osebna praznovanja. Srečanja pri Sveti Družini v Adelaidi smo zaznamovali tudi s praznovanjem rojstnih dnevov: p. Ciril je v začetku decembra dopolnil sedemdeset let, Marija je dva tedna kasneje stopila v petdeseto leto, sam pa sem jih v začetku februarja dopolnil šestdeset. **Bog povrni vsem, ki ste se me spomnili ob tem življenjskem jubileju in mi izkazali pozornost.**

Prijetno je bilo srečanje pri maši na tisto prvo februarsko nedeljo, kjer smo se s hvaležnostjo spomnili vsega, kar smo v preteklosti skupaj doživeli. P. Ciril je namreč, poleg vodenja melbournskega misijona, po odhodu p. Janeza v Slovenijo leta 2013, prevzel tudi vodstvo adelaidskega misijona. Sam sem namreč v Sloveniji čakal na avstralsko vizo in nisem mogel priti v Avstrali-

jo pred odhodom p. Janeza. Pravzaprav je on tisti, ki je tedanjemu provincialu p. Stanetu predlagal rešitev, da bi bila v Melbournu dva patra, jaz pa bi dve ali tri nedelje na mesec preživel v Adelaidi. Pred odhodom p. Janeza je bilo že videti in se je šušljalo, da se bosta adelaidska cerkev in misijon po njegovem odhodu verjetno zaprla. Bogu hvala, da se to ni zgodilo. Marija je opravila veliko administrativnega in organizacijskega dela ob spremembi, pa tudi pozneje, vse do njunega odhoda v Slovenijo v začetku leta 2020. Vsako takšno srečanje, tudi ob njunem prejšnjem obisku pred dvema letoma, je vedno prežeto z ve-

seljem in hvaležnostjo. Osebno smo se pa skupaj z verniki Bogu zahvalili za naše življenje in moč, da ga po svojih najboljših močeh podarjamo Bogu in po našemu poslanstvu ljudem.

Praznovanje se je nadaljevalo po maši v dvoranci s skupnim kosilom in torto, naslednja dva tedna pa so bila praznovanja tudi v drugih skupnostih, ki sta jih p. Ciril in Marija obiskala: v Marian Valleyju v Queenslandu, v Sydneyju, Wollongongu in v Melbournu. **P. Ciril in Marija se lepo zahvaljujeta za prijazen sprejem in vsa prijetna srečanja ter vse lepo pozdravljata**.

Letošnji koledar in čas praznovanja velike noči je vzrok, da je bila pepelnica sredi meseca, tako da so bili naši verniki opogumljeni, da se udeležijo pepeljenja v lokalni avstralski cerkvi. Naša prva maša postnega časa je bila na 2. postno nedeljo ob koncu februarja, ter na tretjo postno nedeljo v začetku marca. Veliki teden bomo pričeli na 4. nedeljo v marcu, ki je cvetna nedelja, in ga po veliki noči nadaljevali s praznovanjem velikonočne osmine tja do nedelje po veliki noči, 7. aprila. Podrobnejši spored bogoslužij in praznovanj najdete spodaj.

Bolni in ostareli so naša stalna skrb – ne samo domače družine, ampak tudi skupnosti. **Prosim, sporočite, ali bi kdo od tistih, ki ne morejo več v cerkev, želel obisk duhovnika in zakramente na domu ali v domu za starejše**, še posebej ob velikonočnih praznikih. Ker nočem k zakramentom nikogar *siliti*, bom obiskal tiste, za katere bom vedel, da si mojega obiska želite. Pokličite me po telefonu ali naročite komu drugemu, da mi sporoči.

Po koronavirusu imamo **kosila redno na prve nedelje v mesecu** in smo tako tudi usklajeni s Slovenskim klubom, kjer imajo lahko gospodinje tisto nedeljo prosto. Skoraj vse druge nedelje je v klubu kosilo ali večerja. **Hvala Angeli Dodič, ki kosila organizira, in hvala**

Za žarom delavci in opazovalci

vsem, ki ji tako ali drugače pomagate: pri pripravi kosila in dvorane, pri poteku kosila, pri pospravljanju itd. Vesel sem, ko vidim, da ji mnogi radi in rade pomagate. **Hvala seveda tudi vsem, ki po naših kosilih prinesete solate in pecivo, ter vsem, ki se kosila udeležite**. Hvaležni smo tako za dobro kosila, pa tudi za čas, ki ga lahko preživimo v družbi rojakov in prijateljev. Ko po maši nimamo kosila, na 4. in 5. nedeljo v mesecu, se **gospe razvrstijo in pripravljajo pecivo s kavo ali čajem. Hvala Vam za skrb in za pecivo**, ki ga pripravite in podarite skupnosti oz. našemu Misijonu.

Naj vas še opozorim na **slovenski program na radiju 5EBI**. Polurni program je na sporedu **vsako sredo ob 7. uri zvečer in vsako nedeljo ob 2. uri popoldne na FM 103,1 MHz**. **Zahvala Rosemary Poklar**, ki organizira in koordinira ter poskrbi, da so na radiju tudi vedno oznanila slovenskega misijona. Vsako prvo nedeljo v mesecu ter občasno ob praznikih tudi sam sodelujem in pripravim oddajo, ki je bolj versko obarvana.

IZ SLOVENSKEGA KLUBA:

V slovenskem klubu so letos pripravili **veliko pustovanje**, pravi karneval. Pusta sicer ne štejemo za cerkveni praznik, ima pa vsebino, ki je pravzaprav del krščanskega cerkvenega praznovanja. Pust je namreč dan pred pepelnico, ko se prične postni čas. To je dan, ko se poslovimo od veseljačenja, plesov in nekako tudi od mesa in mesnih jedi (današnji čas predvsem na pepelnico, veliki petek ter na petke v postu). To nakazuje že beseda *karneval (carnival, carnevale)*, saj je to skovanka iz latinskih besed, ki v slovenščini pomenijo *odstrani meso* ali *zbogom meso*. Tega se verjetno večina, ki po svetu prireja ali se udeležuje raznih karnevalov ali *mardi gras* parad in zabav, sploh ne zaveda. *Mardi gras* sta francoski besedi za *masten torek*, zadnji dan, ko pred postom uživamo mastne mesne jedi.

Predstavnica za javnost Slovenskega kluba, Carmen Jenko, je priskrbela fotografije, in o prireditvi ekskluzivno za Misli zapisala:

On 11th of February we had an amazing **»vrtna veselica – pustovanje«** with nearly 300 people attending.

We were honoured and thankful to have special guests that joined us: Ambassador of the Republic of Slovenia His Excellency Mr. Marko Ham and his wife Ms. Maja Kosem, Honorary Consul of the Republic of Slovenia for South Australia Mr. Adrian Vatovec and

his wife Mrs. Irene Vatovec and their family. Representing South Australian Minister for Multicultural Affairs Ms. Zoe Bettison was South Australian Minister for Primary Industries and Regional Development Clare Scriven MLC with her husband Mr. Gerard Scriven and their family.

Our extraordinary committee, headed up by our President Branko Pahor together with our volunteers, prepared and served delicious pork, čevapčiče, kranjske klobase, traditional cabbage and potato salads, Filipino fried chicken and spring rolls, pancakes, krofe and apple štrudelj, as well as serving drinks from behind the bar.

On display was a Slovenian Exhibition showcasing our beautiful culture with traditional costumes, handmade artifacts and community photos. We also held a raffle with great prizes donated by sponsors of our event.

The highlight of the day was the appearance of the **kurent and the škoromati**. They heralded in the coming of Lent and the changing of the seasons with a lot of noise and ringing of the bells.

We were entertained all afternoon by the **Jagermeister Trio** and a **lace making demonstration** from the Lace Guild of SA. The kids had fun getting their faces painted, playing mini golf, basketball, table tennis and other activities.

It was a wonderful afternoon. We can't wait for 2025!

(Event was supported by a grant from the South Australian Department of the Premier and Cabinet.)

SPORED BOGOSLUŽJA

24. marec: CVETNA NEDELJA. Procesija z zelenjem in maša z branjem pasijona bo ob 10. uri.

25. marec: PONEDELJEK VELIKEGA TEDNA. Ob 6. uri zvečer bo v naši stolnici »KRIZMENA MAŠA«, ko bo nadškof blagoslovil krstno in bolniško olje, ter posvetil krizmo. Pri maši bomo duhovniki obnovili svoje duhovniške zaobljube.

28. marec: VELIKI ČETRTEK, spomin Jezusove zadnje večerje; **sveta maša bo ob 6. uri zvečer**, po maši pa bomo Jezusa prenesli »v ječo«. Sledila kratka molitvena ura za duhovne poklice. **Ta dan bomo prineseli tudi šparovčke z darovi za *Project Compassion.***

29. marec: VELIKI PETEK, spomin Jezusovega trpljenja in smrti; **obredi Kristusovega trpljenja bodo ob 3. uri popoldne**, sledi molitev ob Božjem grobu. Darovi ta dan so namenjeni kristjanom Svete dežele, varuhom krajev Kristusovega življenja in našega odrešenja. Bodimo radodarni!

30. marec: VELIKA SOBOTA. **Ob 3. uri popoldne bo blagoslov velikonočnih jedil.** Kristusovo vstajenje bomo pričeli praznovati z **velikonočno vigilijo, ki bo ob 6. uri zvečer** (po vigiliji bo blagoslov velikonočnih jedil).

31. marec: VELIKA NOČ KRISTUSOVEGA VSTAJENJA. Velikonočna vstajenjska procesija in praznična **sveta maša bo ob 10. uri dopoldne**.

1. april: VELIKONOČNI PONEDELJEK. Sveta maša bo ob 10. uri dopoldne.

7. april: 2. VELIKONOČNA, BELA NEDELJA (tudi nedelja Božjega usmiljenja). Sveta maša bo ob 10. uri dopoldne.

28. april: 5. VELIKONOČNA NEDELJA. Sveta maša bo ob 10. uri dopoldne.

5. maj: 6. VELIKONOČNA NEDELJA, začetek šmarnične pobožnosti. Sveta maša bo ob 10. uri dopoldne.

26. maj: PRAZNIK SVETE TROJICE. Sveta maša bo ob 10. uri dopoldne.

2. junij: PRAZNIK PRESVETEGA REŠNJEGA TELESA IN KRVI (TELOVO). Maša s procesijo z Najvsetejšim v cerkvi bo ob 10. uri.

DRAGI ROJAKI IN PRIJATELJI,
ŽELIM VAM DOŽIVET IN DUHOVNO BOGAT VELIKI TEDEN
TER VESELO PRAZNOVANJE KRISTUSOVEGA VSTAJENJA
IN NAŠEGA VEČNEGA ŽIVLJENJA!

Veliki teden

(iz knjige *Praznično leto Slovencev, starosvetne šege in navade od pomladi do zime*)

Niko Kuret

Ko je cvetna nedelja mimo in se začne veliki teden, se ljudje drže večinoma doma in se pripravljajo na velikonočne praznike. Prvi trije dnevi so še kar delavniški. Postiti pa se začno ponekod že v sredo. …

Za fantiče šolarje je prinesel ta teden včasih posebna opravila. Že pred velikim tednom si je moral vsak priskrbeti *drevesno gobo* za blagoslovljeni ogenj. Čez zimo si jo je v gozdu že ogledal in jo ljubosumno hodil pogledovat, ali mu je kateri že ni smuknil. Pravi čas je bilo treba gobo odrezati od debla, nato pa jo v peči posušiti, da je bila v velikem tednu že dobro suha. Treba jo je bilo nato predreti in jo navezati na žico. Zakaj domov grede jo je bilo treba vrteti v zraku, da ni ugasnila, marveč je čezdalje močneje tlela.

V nekdanjih časih je bila *raglja* druga skrb. Kaj bi bil v velikem tednu fantič brez raglje? Po vaseh so hodili tedaj v velikem tednu »ragljarji«. Na vozičku so vlekli za seboj tovor lepih vabečih ragelj: večjih in manjših, rdečih, zelenih, modrih, belih in celo pisanih. Vaška otročad je drla domov k materam po krajcarje za ragljo! Kdor je bil priden in kjer je bil krajcar pri hiši odveč, si jo je lahko kupil. Kdor pa si je bil ohranil ragljo še od lanskega leta, mu jo je oče samo popravil, če je bilo treba. In potem je bilo na vasi ragljanja od jutra do večera, da so odrasle bolela ušesa.

Drugo nestrpno pričakovanje malih fantičev je bilo »*strašenje Boga*« od velike srede do velikega petka. Ta z bogoslužjem tesno povezana šega je bila znana skoraj po vsem Slovenskem. Na Gorenjskem, zlasti v Škofji Loki, so začeli fantiči na veliki torek nabirati po hišah vsakovrstno staro ropotijo: razbitih zabojev, razsutih sodov, škafov, skrinj, omar in druge lesene robe. Kar so nabrali, so znosili navadno v mežnarijo in ondi spravili. V Selcih nad Škofjo Loko so hodili fantje zlasti okoli premožnejših vaščanov z ragljami in klopotci »pekljat«, beračit. Ljudje so jim metali skozi okna suhega sadja in slaščic. Potem pa so jim dali vso leseno ropotijo, ki pri hiši ni bila več za rabo. Posebno radi so dajali posodo, ki so vanjo polagali krmo za živino. Zbrane reči so fantiči znosili v lopo pred cerkev, kjer so počakale velike srede. Znamenito je bilo »mlatenje juda« v Prvačini. Vsi fantje so si za to pravi čas omislili debelih vrbovih ali jelševih palic; imele so tudi do pet centimetrov v premeru in bile dolge 120 do 130 centimetrov. Z njimi so od srede do petka vsak popoldan »tolkli juda« po tlaku pred prvaško cerkvijo. V Brdih se dogovarja mladi svet že tedne prej: »Homo tuč žagance!« (Pojdimo tolč žaganice, deske!). Navlečejo si namreč kup starih desk. Vsak si nato priskrbi debelo gorjačo, da bo z njo na veliko sredo popoldne razbijal po leseni ropotiji, ki so jo zložili pred cerkvena vrata.

Maksim Gaspari: Boga strašijo

Koroški in štajerski fantje pa so imeli v velikem tednu še eno skrb. Nabrati so morali smolenjakov za *velikonočni kres*, ki je bil nekoč za mladino središče velikonočnega praznika. V Prlekiji, po Slovenskih goricah in na Koroškem so hodili fantje ves veliki teden po gozdovih in kopali »kéne« ali »kiéne«, kakor pravijo na Koroškem (po nemško Kien), smolnate panje, hojkove ali smrekove štore, ki so ležali v zemlji že 10 ali 15 let in so bili že prepojeni s smolo. Doma so jih razsekali na drobne kose in jih v peči posušili. Ti smolenjaki so potem kot plamenice oznanjali zmago pomladi nad zimo in – v prenesenem pomenu – Kristusovo zmago nad smrtjo.

Včasih pred prvo svetovno vojsko je bila velika noč važen mejnik tudi za fantičke, ki so po tedanji šegi letali okoli še v krilcih. Za veliko sredo, ko je bilo treba iti ragljat, pa so tisti, ki so bili že toliko odrasli, dobili *prve hlače*. To so mali »kikljarčki« spoštljivo gledali vrstnika, ki je postal deležen te časti! A toliko, da se je pokazal s hlačami, ko je bilo treba »Boga strašiti«, že jih je mati spravila. Zares jih je smel obleči šele na veliko noč.

Zapisi

Danica Petrič

Pridiga

V nedeljo, 11. februarja 2024, je bila cerkev Sv. Rafaela v Merrylandsu spet lepo napolnjena. Obiskali so nas p. Ciril A. Božič, laična misijonarka Marija Anžič in zgodovinar dr. Renato Podbersič. Vse tri goste je prisrčno in s šopkom cvetja pozdravila Jožica Modrijančič.

Sv. mašo je daroval, skupaj s p. Darkom, p. Ciril. Njegova pridiga je bila polna nostalgije. Osvežil nam je spomin na pred 32 leti pokojnega Cveta Mejača, ki nam je za cerkev naredil križev pot s 15 postajami. Marca 1992 ga je blagoslovil škof Bede Heather. »Arhitekt in slikar Cveto Mejač je bil rojen v Kamniku, in tam zdaj jaz služim Bogu in ljudem,« je dejal p. Ciril in nadaljeval: »V mlajših letih pa sem bil 10 let z vami pri Sv. Rafaelu in 19 let v Kewju, v cerkvi sv. bratov Cirila in Metoda.«

»Da ne pozabim,« je dejal p. Ciril, »prinašam vam prisrčne pozdrave provinciala p. Marjana Čudna in gospoda nadškofa Stanislava Zoreta. … Nekaj najlepšega je, da smo tukaj zbrani pri zavetniku Sv. Rafaelu. In kot je v pesmi zapisal France Prešeren, katerega praznik smo ravno praznovali: 'Bog našo nam deželo, Bog živi ves slovenski svet, brate vse, kar nas je, vsi naj si v roke sežemo.' … Naš starosta, dobri p. Polikarp, je na Brezjah dočakal 100 let in kmalu zatem ga je Gospod poklical k sebi. Pater Polikarp je vedno govoril: 'Če je Bog na prvem mestu, bo vse dobro. Kar korajžno naprej.' Naj omenim še p. Lovrenca, ki je deloval med vami in je umrl star 80 let, 8. februarja 2021, na Prešernov dan.«

Omenil je tudi Heleno Janežič iz Škofje Loke, ki nas je nedavno obiskala kot predstavnica Narodne in univerzitetne knjižnice v Ljubljani. Tam so bile naše *Misli* mnogo let pod ključem kot v domovini prepovedana literatura. Seveda v svobodni Sloveniji ni več tako.

Potem je p. Ciril z roko pokazal na veliko sliko, mozaik bl. Škofa Antona Martina Slomška, ki ga je izdelal umetnik Lojze Jerič, rojak iz Melbourna. Podaril ga je naši cerkvi ob zlati maši p. Valerijana Jenka leta 2002.

Potem se je spomnil tudi svoje, zdaj 101 leto stare gospodinje v Kewju, Francke Anžin. Spomnil se je naših otrok, ki so hodili v Slomškovo šolo, in obudil še marsikateri spomin. Lepo ga je bilo poslušati. Tiho sem si mislila: »Kako dober spomin ima, celo datume si je zapomnil.«

Na koncu maše sem povabila ljudi z besedami: »Dragi rojaki, danes je dvorana odprta, in res vas lepo vabim, da pridete na kavico, da bomo p. Cirilu pomagali pojesti torto za njegov 70. rojstni dan. Kot se za pusta spodobi, bodo tudi krofi, pa mogoče še kakšna maškara pride na obisk.« In res so po maši v dvorano priskakljali bosonoga ciganka, pa Mehikanec s pravim sombrerom, pa dama iz kavarne … Krofe so že v soboto pekle Jožica Modrijančič, Jenny Stariha in Olga Konda, ki je dala lepo pobudo za akcijo »Pomagajmo hospicu v Ljubljani«. V hospicu imajo samo 18 postelj za umirajoče za vso Slovenijo. Potrebni so naše pomoči, da bi odprli še kakšen oddelek v kakšni bolnišnici, oziroma da bi sezidali novo zgradbo za umirajoče. »Kupite krofe v ta namen,« sem rekla in nadaljevala: »Kdor je na dieti ali krofov ne je, pa lahko samo daruje.« Zbrale so 1.190 $. Denar bo p. Ciril odnesel v hospic s. Elviri. Dragim p. Cirilu, Mariji in Renatu hvala za obisk. Upamo, da jim je bilo prijetno v naši družbi. Bili smo jih veseli.

In pridiga ni bila pridiga, bili so lepi spomini, ki so del našega življenja.

Gabrijela Smuk, častna konzulka za Avstralce v Sloveniji

V mesecu januarju je bila imenovana na avstralskem veleposlaništvu na Dunaju. Nagajivo jo kličem »moj Jelček«, še iz časov, ko je z možem Rajmundom in hčerko Urško živela v Sydneyju. Rajko je bil dober prijatelj mojega pokojnega moža Jožeta. Skupaj sta sodelovala v odboru SDS. Z Jelko sva jima vedno stali ob strani, nobeno delo na društvu ni bilo pretežko. Najini hčerki Barbara in Urška sta bili neločljivi prijateljici, plesali sta v folklorni skupini in redno nastopali na vseh prireditvah na društvu ali v cerkvi.

Jelka mi je rada pomagala pri vodenju naše molitvene skupine, ki bo letos oktobra obhajala že 35 let obstoja.

Leta 1996, le šest mesecev preden mi je tragično umrl ljubljeni mož Jože, se je Gabrijela z družino preselila v Ljubljano. Urška se je izšolala za odvetnico, Jelka pa je začela nov »biznis« s prodajo hiš. Tukaj bi ji rekli *real estate agent*.

Jelka nikomur ne odreče pomoči. Taka je po naravi. Zgovorna in prijazna do vsakogar. Mislim, da si res zasluži biti častna konzulka. Boljše osebe, kot je ona, ne bi mogli izbrati. Imam jo za sestro in najine prijateljske vezi so res globoke in iskrene. Ponosna sem nanjo.

V Slovenijo vsako leto pride na obisk 45.000 Avstralcev. Delo jih je našlo kar 150. Jelka bo znala vsem pomagati in jim svetovati.

Bravo Jelček. Čestitam ti in ti želim veliko uspeha pri odgovornem delu, saj sta te izbrali avstralska in slovenska vlada, imenovali pa so te na Dunaju. Naj ti Bog vedno pomaga.

Prijatelj Darko

Odkar je moj dragi Janez bolan in ne more več iz hiše, razen do zdravnikov, ga včasih obišče Darko Borec. Skoraj sosedje smo, živimo v Merrylandsu, blizu naše slovenske cerkve. Ko pride Darko s štruco kruha, ki ga je sam spekel, je pri nas takoj pojedina. Pokrižam štruco, narežem sir in salamo in se ne morem načuditi, kako dober kruh speče Darko. Prinese tudi žganje, ki je njegov izdelek. Pravi, da za medicino. A najbolj me je ganilo, ko mi je podaril prstan z opalom. Darko je pravi umetnik, zlatar. Očistil in popravil mi je zlatnino in naredil uhane s perlami. Pomaga, če le more, naredi uslugo, prinese veselje. Hvaležna sem mu za številne pozornosti, ki jih je izkazal tudi Janezu. Hvala, Darko, za obiske, za dobroto, hvala za vse šale, ki si jih povedal v »ljubljanski šprahi«. Lepo je imeti prijatelja, kot si ti, ki ga vedno z veseljem pričakujeva.

Nevenki (Nevi) v slovo

Bili smo sosedje v Croydon Parku. Neva je s svojo družino živela v stanovanjskem bloku nad nami. Ker sva z možem Jožetom hodila v službo, jaz zjutraj, on popoldne, je tisto uro, ko ni bilo nikogar doma, popazila na najinega sinka Tomaža. Z njenim sinom Frankijem sta bila prijatelja. Potem je Neva rodila Dijanko in jaz Barbaro. Pa sva si spet pomagali pri varstvu. Kako ponosno sem v vozičku, ki je bil najdražji, kar jih je bilo takrat mogoče kupiti, vozila njeno hčerko, ko sem šla v šolo po sina Tomaža. Neva je imela rada lepe stvari. In marsikakšno mi je podarila za mojo Barbko. Marsikaj sva si zaupali in bili dobri prijateljici. Pred 22 leti pa smo se preselili in Frane je vozil Nevo v cerkev le občasno. Tako sva se videvali vedno redkeje. Zelo me je prizadela novica, da je Neva hudo zbolela in 12. januarja 2024 umrla. Žalostna in objokana sem se prišla posloviti od drage prijateljice. Bog naj ji bo darežljiv plačnik za vse, kar je dobrega storila meni, mojim otrokom in možu ter mojim prijateljem, ki so tudi v velemestu, kot je Sydney, spoštovali in imeli radi Nevo, preprosto žensko iz Velike Bukovice pri Ilirski Bistrici.

Neva, počivaj v miru Božjem.

triglav mountiesgroup

80-84 Brisbane Road
St. John`s Park NSW 2176
Tel: (02) 9426-1000
E-mail: triglavinfo@mountiesgroup.com.au
Piše: Martha Magajna: (02) 9609 6057

DAN AVSTRALIJE

Prve družine z otroki so se januarja 2024 za Dan Avstralije v velikem številu zbrale v prostorih Kluba Triglav Mounties. Na dvorišču je bilo za otroke pripravljene veliko zabave: napihljivi grad, umetnica za poslikavo obrazov, čarovnik in drugo. Na žalost pa nas je presenetilo neizmerno vroče vreme. Starši in otroci so že takoj zbežali z lepo urejene terase in igrišča v prijetno ohlajeno dvorano, in tam ostali do konca dneva. Na srečo je naša klubska dvorana dovolj velika, da se lahko v njej vsak teden zbere več sto majhnih kričačev, ki praznujejo rojstne dneve ali kak drug pomemben dogodek.

Srečo imamo, da ni vsak dan tako neznosno vroč. Skoraj vsako nedeljo je več tudi vernikov iz sosednje hrvaške cerkve, ki po končani sveti maši v svoji cerkvi pridejo v Klub Triglav na kosilo. Pogosto se tudi udeležujejo naših klubskih družabnih prireditev, kar je še bolj priljubljeno v malo hladnejšem poletnem vremenu, ko ljudje lahko posedijo zunaj na terasi.

Renato Podbersič, Martha Magajna in Peter Krope

Peter Krope z gosti

OBISKI IZ DOMOVINE

Vsak od nas vam bo povedal, kako veseli smo bili obiskovalcev iz domovine, ki jih je bilo kar veliko. Denis Novato, Helena Blagne in drugi, še posebej pa smo bili veseli našega starega prijatelja

patra Cirila Božiča, laične misijonarke Marije Anžič in ne nazadnje novega prijatelja, dr. Renata Podbersiča ml.
Zgodovinar dr. Renato Podbersič je v soboto prišel v klub Triglav na pogovor s Petrom Kropejem in mano. Moram priznati, da nisem bila pripravljena na intervju. Naša zgodovina, osebna in klubska, je zapletena in zavzema dolga leta in več knjig.
Drugi dan smo prisostvovali sveti maši pri Sv. Rafaelu, katero je vodil pater Ciril z lepo pridigo. Potem smo najprej imeli v dvorani malo maškarade in krofov, kosilo pa nas je čakalo v klubu Triglav, prav tako kot večje število starih prijateljev patra Cirila. Po stari navadi smo se vsi skupaj slikali pred kipom Ivana Cankarja. Dr. Podbersič je opravil še nekaj pomembnih pogovorov, nato pa so se gostje odpravili v Wollongong, kjer jih je pričakovala naslednja slovenska skupnost.

INTERNATIONAL WOMEN'S DAY
Speech from Triglav on the 3rd March 2024 by Stefanie Fabijancic

Good afternoon, everyone and welcome to today's International Women's Day celebration at Triglav Club Mounties. My name is Stefanie Fabjancic, and I'm not only one of the newest members of the Triglav Mounties sub-committee, I'm also the only woman – which makes being asked to give an address in this room today extra meaningful.
On this particular day, we should first take a moment to identify those waves of change across history that enabled the cause of equality to surge forward.
For me personally, I think of the late 1800's and early 1900's, when women began the fight for the right to vote and for equal pay for equal work. I can't even begin to imagine a world where those rights did not exist. I now have the freedom to follow my passions, work where I want, and vote for whom I want.
But in my view, I believe another wave of change is building again. We saw a report released only recently, that highlighted the gender pay gap across organisations in this country, indicating that men are still more likely to be in higher paying positions than women.
We know, society produces better outcomes when we have a diversity of views in positions of power, so equalling

the playing field in areas of power, like boards and government is still a job to be done.
The challenge I see now is to envision not just how we achieve equality, but how we champion equity. While gender equality is simply focused on providing men and women with the same equal opportunities, gender equity works to correct historical and structural wrongs that have left women behind.
A focus on equity bridges the gaps in equality through laws and policies and gender-focused programs that don't just level the playing field, but also work to change the culture to be more supportive of women.
Equity is a little more difficult, because it asks us to put ourselves in the shoes of another and understand how their experience in the world is different to yours. The tools and opportunities that have led to success for men for decades past, are not necessarily going to propel women in the same way.
Women are more likely to take time out of work to care for family members, they can spend anywhere from two to ten times more time on unpaid care work than men, one in seven women in Australia have lost their job while on maternity leave, and women on average lose seven years' worth of full-time earnings over their lifetime to account for all these additional responsibilities.
Equality is offering the same pay for the same job to a male and female worker. Equity is understanding that these workers will go through the world in completely different ways, and the tools in place to support their success should not only reflect that but be as diverse as the experiences themselves.
Achieving equity is about being an ally for the difference experiences and world women face. But don't forget, being an ally is not a static role. It's an active, iterative process, a choice we all must make every day, and one that happens not just by doing what we think is best, but by listening to others, understanding their needs and following their lead.
To end I'd like to share a quote by Sheryl Sandberg, a woman who has worked hard against the existing societal and structural barriers still in place for women, and achieved extensive career success. She said, "In the future, there will be no female leaders. There will just be leaders."
I believe, when we reach that day, we know we will have truly achieved equity for women.

So, on that note, please never stop taking pause to consider how the important women in your life experience the world around you, and never stop listening and being an ally for their causes. Thank you.

Kratek povzetek govora, ki ga je imel v angleščini ob mednarodnem dnevu žena veleposlanik Republike Slovenije v Avstraliji Marko Ham v Klubu Triglav Mounties, 4. marca 2024

Svet bo v teh dneh obeleževal mednarodni dan žensk, ki se letos osredotoča na pomen investiranja v ženske za hitrejši napredek v dobro vseh. Enakost spolov namreč ostaja eden največjih izzivov človekovih pravic, ki omejuje možnosti za ekonomski in socialni družbeni napredek.

Vrsta globalnih kriz in širjenje konfliktov po svetu so okrepili neenakosti v družbah in med njimi, povečuje se število ljudi, ki živijo v ekstremni revščini, obenem pa je med njimi tudi vse večji delež žensk in deklic. Globalna rast cen hrane in goriva bo imela v naslednjih letih negativne posledice tudi na javno porabo, in prav varčevalni ukrepi nemalokrat prizadenejo tudi dostop do nujnih javnih storitev in socialne zaščite.

Začaran krog revščine med ženskami in deklicami izhaja iz njihovega neenakega dostopa do kakovostnega izobraževanja, neenakih pogojev zaposlovanja kot tudi neenakega plačila za enako delo. Ženske in deklice po svetu opravijo do trikrat več neplačanega dela kot moški in dečki. Denarna vrednost tega neplačanega dela je globalno ocenjena na 10,8 bilijona ameriških dolarjev, kar je trikratnik celotne vrednosti tehnološke industrije po svetu. To delo pa obenem ni izkazano z ekonomsko vrednostjo, saj ga ne vključujemo v kazalce kot je bruto domači proizvod.

Mednarodne in nevladne organizacije, ki se zavzemajo za pravice žensk in večjo družbeno enakost, imajo pomembno vlogo pri reševanju revščine in diskriminacije žensk in deklic, zato je pomembno, da jih podpiramo, tudi finančno, pri njihovem delu. Slovenija se je zavezala, da bo do leta 2030 vsaj 85% razvojnih projektov in programov vključevalo aktivnosti za enakost spolov in opolnomočenje žensk in deklic.

Kot je lani izpostavila ministrica za zunanje zadeve Fajon, moramo ne le na mednarodni dan žensk, temveč vsak dan povzdigniti glas za vse tiste ženske in dekleta – doma in po svetu, ki so diskriminirane, zaničevane, nevidne.

Kolesarsko vandranje po Oceaniji

V mestu Perth na zahodni obali Avstralije sem začel kolesarsko pot in jo nadaljeval po osamljeni pokrajini, kjer tudi po 190 km ni bilo nobene zgradbe. Poleg tega me je prvi del poti oviral močan veter v prsi, zato sem večkrat krvavel iz nosu. Srečal sem se z Aborigini in občudoval lepote klifov. Prikolesaril sem v mesto Adelaide, kjer sem imel za rojake potopisno predavanje. Sledil je Melbourne; vmes sem poletel še na Fidži in kolesaril tudi tam. Po vrnitvi sem nadaljeval kolesarjenje po Avstraliji in ga sklenil v mestu Sydney na vzhodni obali z ogledom znamenite opere. V slabih dveh mesecih sem na kolesu premagal 4.656 km.

V četrtek, 19. oktobra 2023 pozno zvečer, sem z letalom prispel v Perth, glavno mesto največje zvezne avstralske države Zahodna Avstralija. Naslednji dan sem sedel na kolo in kolesaril le po bližnji okolici, prvič po tem delu Avstralije, sicer pa že drugič v življenju. Prvič je bilo marca in aprila 2006, torej je minilo 17 let in pol. Gre za najdaljše časovno obdobje, ko sem kolesaril po neki državi, in to se je ponovilo. Na kolesu me je spremljal Slovenec Matija Kotnik, nekoč vrhunski kolesar, ki zdaj živi v Perthu. Prvi dve noči sem prespal v njegovi hiši. Kolesarila sva do bližnje plaže ob Indijskem oceanu, kjer sem se okopal. Dan kasneje me je pospremil do središča mesta, kjer sva se poslovila; začel sem dolgo pot proti vzhodu, na drugo stran celine. Avstralija ni samo država, ampak tudi najmanjša celina, širše pa zajema otoške države južnega Tihega oceana in se imenuje Oceanija. Glede na to, da je bila »tam spodaj«, kot tudi imenujejo Avstralijo, pomlad, sem pričakoval lepše vreme. Že res, da je bilo na prvi polovici poti večinoma sončno, toda pihal je močan in hladen jugo z Antarktike, še večkrat pa vzhodnik – torej sem imel veter v prsi in sem zato težje kolesaril. Zaradi tega se mi je iz nosu večkrat ulila kri, ko sem se ustavil in si umil obraz. Dnevne temperature so bile med 20 in 30 stopinj, ponoči in zgodaj zjutraj pa včasih le osem. Ker sem večkrat spal zunaj, sem včasih zavetrje našel na kakem stranišču bencinske črpalke ali v pralnici perila.

Na prvem delu poti sem videl kar nekaj Aboriginov, prvotnih prebivalcev Avstralije,

ki so zdaj večinoma civilizirani, nekaj pa jih še vedno živi v divjini. Nekateri živijo v posebnih komunah, denimo v vasi Yalata, kjer sem jih nekaj srečal na bližnji bencinski črpalki. Vas leži v osamljeni pokrajini Nullarbor, kjer pravih naselij v bistvu ni. So le bencinske črpalke, kjer je ponavadi tudi motel. Nekatere so precej oddaljene med seboj; dvakrat zapored je bila razdalja med eno in drugo skoraj 190 kilometrov, vmes pa ni bilo ničesar, niti ene stavbe. Je pa na tem območju tudi kar nekaj lepih klifov ob Indijskem oceanu, ki privabljajo številne turiste. Sredi pokrajine poteka meja med Zahodno in Južno Avstralijo. Kmalu zatem, ko sem zapustil to pokrajino, sem 6. novembra prikolesaril v kraj Kimba. Tisti dan sem premagal 225 kilometrov, kar je bilo na tej poti največ kilometrov v enem dnevu. Tri dni kasneje sem prikolesaril v mesto Adelaide, v Kidman Park, kjer sem nekaj dni živel pri Slovenki Nadi in njenem avstrijskem možu Johnu, za kar sem jima nadvse hvaležen.

Na martinovo soboto, 11. novembra, sem imel intervju za radio pri slovenski voditeljici Rosemary. V nedeljo dopoldne smo najprej odšli k angleški maši, popoldne pa sem imel za rojake potopisno predavanje o Južni Ameriki v slovenskem klubu.

Avstralija je, po Evropi in Afriki, tretja celina, kjer sem imel predavanje. Ko sem zapustil mesto, me je čakalo kar nekaj klancev; prvi del poti je bil večinoma ravninski. Veter se je nekoliko umiril, a občasno mi je še pihal v prsi. Sem in tja je deževalo, temperature pa so bile podobne kot v prvem delu. Prikolesaril sem v zvezno državo Viktorijo in v soboto, 18. novembra, v Melbourne, ki je glavno mesto te zvezne države in z nekaj več kot petimi milijoni prebivalcev največje mesto Avstralije. Nekaj dni sem bival v slovenskem misijonu v Kewju, kjer delujeta frančiškana p. Simon Peter Berlec in p. David, ki sta me lepo sprejela. Pater David od tu oskrbuje slovenski misijon v Adelaidi. Seveda sem bil v nedeljo prisoten pri maši.

Začasno sem zapustil Avstralijo in za šest dni poletel na Fidži ter kolesaril tudi tam. V mestu Nadi na zahodni obali največjega otoka Viti Levu sem v četrtek, 23. novembra, začel kolesariti okoli otoka in se dvakrat okopal v Tihem oceanu. Na začetku so bile ceste slabe, vreme pa sončno. Med kolesarjenjem se mi je iz nosa ulila kri, a kot sem ugotovil kasneje, je bila to še posledica močnega vetra iz Avstralije. Blizu kraja Ba sem imel težave z lučjo in prijazna domačina, zakonca Tarai in Ratu, sta mi nesebično pomagala in me povabila v svojo hišo. Na vzhodni obali so bile lepe ceste in deževno vreme. V mestu Suva, prestolnici in največjem mestu, sem se udeležil maše v katedrali. Prikolesaril sem nazaj v Nadi in se vrnil v Avstralijo.

Še dve noči sem spal v Kewju, potem pa zapustil mesto, ki je leta 1956 gostilo olimpijske igre. V predmestju Scoresby sem obiskal sestro salezijanko Ljudmilo Anžič z Lavrice (mojo soobčanko). V mestu Moe pa sem potrkal na vrata župnišča in poljski duhovnik Daniel me je peljal v zapuščeno župnišče v bližnjo vas. Prikolesaril sem na obalo Pacifika oziroma Tihega oceana, kjer sem se nekajkrat okopal. Je bil pa veter tukaj na vzhodu ravno obraten kot na prvem delu poti. Bilo je kar nekaj dežja, pihalo je precej manj, oziroma je pihalo s strani in v hrbet. Bilo je tudi dosti strmih klancev. Prikolesaril sem v mesto Wollongong, kjer je septembra 2022 potekalo svetovno prvenstvo v kolesarstvu. Sledil je še Sydney, drugo največje avstralsko mesto, ki je leta 2000 priredilo olimpijske igre. V Merrylandsu sem bil nastanjen v slovenskem misijonu, kjer deluje frančiškan p. Darko Žnidaršič; bil sem tudi pri njegovi maši. Seveda sem si ogledal največjo avstralsko znamenitost, sydneyjsko opero, zraven pa tudi most Harbour Bridge. Torek, 12. december 2023, je bil zadnji, 54. dan na poti, in popoldne sem imel let proti domovini.

Aleš Juvanc

RAZMIŠLJANJA

Cilka Žagar

Pravljica

V solzni dolini sta živeli družini Dolinar in Globočnik. Vaščani so vedeli, da Dolinarjevi lažejo, in da Globočniki ne govorijo resnice. Obe družini sta imeli namreč veliko povedati ena o drugi. Dolinarjev Janez je bil prvi, ki je odšel iz solzne doline v mesto delat v tovarno. Sledila mu je tudi Globočnikova Urša. Večkrat sta se srečala, ker jima je bilo dolgčas po domači vasi. Sporočila sta, da se bosta poročila. Vaščani so pripravili veliko gostijo in slavili mladoporočenca. Janez in Urša sta imela šest otrok in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Praznovanja

Praznujemo leto zmaja – Year of the Dragon. Ob vsakem srečanju izrazimo tudi spoštovanje do sedanjih, preteklih in bodočih aboriginskih starešin. Angleži in Škoti v filmih radi predstavljajo stare kulturne običaje, tako kot Indijci in Japonci. Bilo je veliko razprav o tem, ali je prav ali narobe, da praznujemo Australia Day. Pravijo, da je demokracija najboljši sistem, ki ga poznamo, ker v demokraciji večina odloča, kaj je prav in kaj ni.

Vsi radi – vsak na svoj način – praznujemo življenje.

Leta 1972 sem srečala soseda, Aborigina Jimmyja Barkerja. Njegov oče je bil Nemec in jih je zapustil, njegova mati, polnokrvna Aboriginka, pa je skrbela za družino. Jimmy je delal od otroških let do upokojitve. Ko se je upokojil, je posnel svoje spomine, po katerih je antropologinja Janet Mathews napisala knjigo o njegovem življenju *The two worlds of Jimmie Barker*. Seveda sem knjigo kupila in jo zelo površno prebrala. Takrat sem bila še premlada, da bi razumela pomen te knjige. Kot mnogi starejši Aborigini Jimmie žaluje za starimi praznovanji. Pripoveduje o pravilih in zakonih, po katerih so živeli, preden so prišli belci. Rekel je: »Krščanska vera, ki so jo prinesli misionarji, je zelo podobna našim starim verovanjem. Vsi smo vedeli, da nevidni Bog plačuje dobro in kaznuje slabo. Vedeli smo tudi, da se moramo držati življenjskih pravil. Nemorale nismo poznali, ker smo se bali kazni, če bi se pregrešili. Vedeli smo, kaj lahko pričakujemo eden od drugega, kaj je prav in kaj ni. Največja krivica, ki so nam jo beli priseljenci naredili, je, da so razvrednotili naša pravila in osramotili ter prepovedali naša verovanja in praznovanja. Naši otroci so odraščali brez življenjskih smernic. Moja družina se je priključila Aboriginal Inland Mission in potovali smo po notranjosti Avstralije. Pripovedovali so svetopisemske zgodbe in peli cerkvene pesmi. Tudi moj sin Roy in njegova žena June so bili del te misije. Nekateri Aborigini so izgubili smisel, ko so belci prepovedali stari način življenja in verovanja. Priborili so si le pravico do alkohola in v njem utopili svoj brezup.«

Roy in June sta bila moja prijatelja in sta svoje zgodbe prispevala tudi za mojo knjigo *Goodbye Riverbank.*

Ko slavimo običaje in tradicije drugih narodov včasih pozabimo, da je osnova zahodne kulture krščanska vera. Slovenci smo vse leto častili Boga s praznovanji. Moja sestra Jožica, ki je ostala doma na vasi, pravi: »Vedno je nekaj, da lahko praznujemo.«

Naši otroci so bili v Avstraliji večinoma prikrajšani za vero in slovenske tradicije. Mi, njihovi starši, smo odraščali v komunizmu, kjer je bilo sramotno praznovati krščanske praznike. V mojem času je bilo zahajanje v cerkev znak zaostalosti in praznoverja. Spomnim se, da si ljudje za božič niso upali jesti potice v službi ali šoli, ker je bila potica znak, da družina še vedno praznuje cerkvene praznike.

Veseli me, da Slovensko društvo Canberra zdaj pogosto praznuje naše kulturne tradicije. Seveda je veliko dela s pripravami, a vse to daje smisel življenju. Upam, da ne bodo omagali zaradi velikega dela, ki ga opravljajo.

Med nami rečeno

Nikdar nisem imela časa za dolgčas. Osamljenost, depresija, nespečnost in žalost so za mnoge nove izkušnje. Verjetno žalujemo. Seveda je svet poln ljudi, vendar vsi iščemo nekoga, s katerim bi si delili čas in izkušnje. Včeraj me je obiskala Julia, ki jo poznam 55 let. Hodili sva celo v isto cerkev, vendar nisva bili prijateljici. Na obisku je ostala tri ure, in ker sva enako stari, sva se spominjali dogodkov in ljudi, ki sva jih srečali na skupni poti. Seveda na ljudi in dogodke gledava različno. Koliko takih srečanj bova potrebovali, da bom lahko rekla, da je Julija moja prijateljica. Koliko ur rabiva, da bi si z razumevanjem in zaupanjem lahko delili vesele in žalostne trenutke, skrbi in bolečino, strah, sramoto, uspehe

in neuspehe, pohvale in napake. V najtežjih trenutkih pogosto ostajamo sami. In osamljeni. Velikokrat nas je strah, da nas ljudje ne bi več imeli radi, nas spoštovali ali nam zaupali, če bi nas res poznali.

Še dobro, da imam Marie. Ona je edina, ki mi pove vse moje napake. Nekdo te mora imeti res rad, da je tako iskren. Vem, da sta njeni kritika in ocena dobronamerni, zato sem ji hvaležna. Marie mi tudi razlaga, da ljudje mislijo samo na denar, ker je satan zavladal svetu. Pravi, da je denar vzrok za vse hudo. Ugovarjam ji, da vsi mislimo na denar, ker denar pomeni skrb za preživetje. Marie pravi: »Nikoli ne mislim na denar. Zaupam Bogu, da bo vedno skrbel zame, ker on skrbi za vse, kar je ustvaril. Poglej ptice in rože, ki živijo in cvetijo brez denarja.« Ugovarjam ji, da tudi ptice iščejo hrano in zavetje. Mogoče Bog pričakuje, da se tudi mi potrudimo in skrbimo zase. Dal nam je sposobnosti, ki naj bi jih uporabili. Mogoče ni prav, da se zanašamo samo na Boga in Centrelink.

Včasih tudi mene mika, da bi ljudem povedala, kaj ne delajo prav, pa nimam dovolj poguma. Nekateri neprestano ponavljajo iste besede in stavke. Stane za vsakim stavkom reče »et cetera, et cetera«. Fotini ne zna povedati dveh besed, ne da bi vmes vtaknil besedo »bloody«. Ted vsak stavek konča z »bla, bla bla«, Jana vsak govor začne s »kot vedno pravim«. Zadnje čase so bolj popularne vulgarne besede, s katerimi ljudje skrivajo pomanjkanje besednega zaklada in lepih izrazov. Včasih so se Slovenci ponašali s tem, da so uporabljali angleške poslovenjene izraze, zdaj pa je v modi pogovorni jezik, kjer iz pisanih besed izpustijo črke in glasove. Govor poudarijo le s pristno jugo kletvico.

Misli

V zadnjih *Mislih* sem na zadnji strani prebrala pesem *Noč se spušča v Betlehem*. Ne vem, kdo je napisal to lepo božično sporočilo. Vsi rabimo nekoga, da mu lahko odpremo srce, zato vsak po svoje praznujemo Jezusovo rojstvo. Pater Simon Peter piše o zvezdi, ki nas vabi na nevarno neznano pot naših sanj – idealov. Posebno ob božiču se trudimo slediti Jezusu.

V *Mislih* najdem veliko zanimivosti o pokojnih. Na pogrebe grem rada predvsem zato, da slišim zgodbe o znancih in prijateljih, ki jih prej nisem imela časa spoznati. Vsi bi radi, da živi spomin na nas, vendar nimamo več časa postavljati spomenikov, ker smo preveč zaposleni z razbijanjem starih. Povsod po svetu podirajo spomenike, ki niso v skladu s trenutno miselnostjo posameznih skupin. Novi predpisi pogosto razveljavijo, kar smo nekoč imeli za sveto in prav. Se spomnim, kako sem leta 1996, ko sem bila v Ljubljani in me je prijatelj peljal v veliko klet, kjer so hranili Titove slike in kipe, vprašala: »Kaj bi zdaj s tem?« Povsod po svetu zdaj iščejo napake v preteklosti in spreminjajo zgodovino, kakršno smo se nekoč učili.

Katarinine basni v *Mislih* so zanimive in primerne za vse čase, ker nosijo v sebi sporočilo za vse nas. Tudi njene misli o pripadnosti so zelo resnične. Vsi hočemo biti del neke skupine. Hočemo biti na ta način malo večji, kot smo?

Samopodoba – self-image

Pogosto nas skrbi, kaj bodo drugi mislili o nas. V resnici drugi o nas redko razmišljajo; če sploh, razmišljajo predvsem o sebi. Na zadnjem občinskem sestanku je vstal »farmer«, da bi se pritožil glede novih občinskih uredb. Postaven mož srednjih let, bogat in vpliven, je postal živčen. Po prvem stavku je začel jecljati, postal je rdeč v obraz in roke so se mu tresle. Rada bi mu pomagala, ker sem vedela, kako se počuti. Znano je, da ima večina ljudi tremo, strah pred javnim nastopanjem. Pri svojem delu v šoli sem imela učence, ki so bili še posebej sramežljivi in negotovi. Pripravila sem jih, da so vsak teden nastopali na šolskem zboru, najprej z malimi in postopoma z večjimi programi. Celo televizija je prišla in posnela nekaj njihovih plesov, pesmi in iger. Zelo počasi in postopoma so postali samozavestnejši celo od mene.

Pravijo da »vaja dela mojstra«. Prvi korak je najtežji, potem pa je vsakokrat lažje. Spomnim se, kako sem se počutila, ko sem prvič brala berilo pri maši. Kar je zame zdaj preprosto, je bilo takrat velika preizkušnja. Na sestanku učiteljev pred 50 leti je šolski inšpektor oče Flood pred vsemi pohvalil moje metode učenja in me poklical, da stopim pred okrog 200 učiteljev in jih razložim. V Canberri sem prej delala z ameriškimi redovnicami, ki so uvedle te nove metode za učenje pisanja in branja. Še dobro, da mi inšpektor ni vnaprej povedal, da me bo poklical, ker bi se pripravljala in ne bi mogla spati. Tako bi pred občinstvom verjetno še slabše povedala tisto, kar mi je bilo jasno in sem brez težav razložila posamezniku. Moja angleščina takrat še ni bila tekoča in bala sem se, kaj si bodo ljudje mislili o meni. Seveda sem povedala veliko slabše, kot bi lahko. Še danes sem hvaležna temu inšpektorju, ker je cenil moje delo, vendar sem bila tudi prizadeta, ker nisem bila vajena javno nastopati v angleškem jeziku. Zdelo se mi je, da je bil moj govor jecljanje. Spomnim se, da je bilo tako tudi s senatorko Pauline Hanson, ko je začela javno nastopati.

Kasneje so starši lahko kadarkoli stopili v razred in sodelovali pri šolanju svojih otrok. Takrat sem bila prepričana, da so starši prišli zato, da bi ocenili moje sposobnosti, ne pa napredka svojih otrok. Veliko slabše sem delala, kadar so bili navzoči starši. Zavedala

sem se namreč, da imam še vedno slovenski naglas, kar je bilo avstralskim kmetom tuje.

Od kje izvira moje pomanjkanje samozavesti oziroma občutek, da nisem dovolj dobra? Samozavest se razvija od ranega otroštva. Besede in dejanja iz let odraščanja se prilepijo na naše samozavedanje. Počutimo se toliko dobri in spoštovanja vredni, kot nam to pokaže okolje. Pozitivne in negativne ocene nas oblikujejo, tako kot vzgoja in genetika.

Gledala sem film o koloristih. Samo deset odstotkov ljudi na svetu je belih, vendar je barva kože za večino poglavitna osnova za samopodobo. Še vedno mnogi ljudje ki imajo temnejšo kožo, potrošijo milijarde dolarjev za belila – bleaches, da bi bili bolj beli in tako bolj sprejeti in spoštovani.

Moje prvo samozavedanje je bilo, ko so me pri verouku pohvalili, da sem najboljša učenka. To pozitivno samozavedanje je bilo hitro izbrisano, ko so mi v šoli povedali, da je moje znanje katekizma posledica praznovernih staršev, ki so zaostali kmetje. Vsekakor je bil cilj učitljev, da izbrišejo tisto, kar so me naučili starši. Ko sem šla v šolo v mesto, sem se začela zavedati, da ljudje, ki so lastniki zemlje, niso zaželeni del družbe, ker je bila privatna lastnina ostanek zastarelega družbenega sistema. Kmetje so bili zaostali, neumni, praznoverni. S prihodom v mesto sem postala del nove napredne družbe otrok, tovarniških delavcev, ki so bili vsi enakopravno in samozavestno priznani. Tako sem to razumela pri dvanajstih letih.

Ko sem prišla v Avstralijo, nisem imela ničesar, kar bi izboljšalo mojo samopodobo. Morala sem dokazati, da sem enakovredna in dovolj dobra. Moj največji greh je vedno bil, da nisem bila hvaležna in zadovoljna s tem, kar mi je dal Bog. Večina ljudi ni zadovoljna s tem, kar so. Mislijo, da bi bilo vse drugače, če bi imeli svetlejše lase ali modre oči ali več denarja. Sčasoma sem razumela, da nihče ni popolnoma dober ali slab. Vsak je v nečem dober in boljši od drugih, ter v nečem slab in slabši od koga, s katerim se primerja. Vsak je lahko srečen ali nesrečen, ne glede na to, kako lep, bogat in uspešen je. Koliko filmskih lepotcev in bogatašev se bori s svojo samopodobo, ker dvomijo, ali so dovolj dobri, lepi in bogati.

Pozitivno samopodobo ima lahko vsak, ki spozna, da njegova sreča ne izvira iz stvari, ki jih ima ali nima. Zaradi napak nismo nič slabši. Tisti, ki ne sprejema tvoje nepopolnosti, ima v resnici težave sam s seboj, ne s tabo.

S sabo je lahko zadovoljen le nekdo, ki se ne obremenjuje s tem, kaj si bodo drugi mislili o njem, in ve, da nihče ni popoln in brez napak! Zares pozitivno samopodobo ima lahko le tisti, ki se ne trudi, da bi za vsako ceno ugajal, temveč je tak, kot si sam želi biti. Okusi so tako ali tako različni, in kar je všeč enemu, drugemu morda ni, zato si edino sam lahko merilo za svoje zadovoljstvo. Biti zadovoljen s svojim življenjem in s sabo, točno takim, kot si, je največja sreča, lepota in uspeh. To je svoboda, ki ti daje pravico, da poveš, kar misliš – brez jecljanja.

Klepet z vami, dragi bralci ...

in poglejte slike, veliko povedo brez besed

Danijela Hliš

Poglejte si tole sliko. Srečna in vesela ženska; kot da ne bi imela nobenih problemov, nobenih bolečin. Vendar ta moj obraz nosi čudovito masko; ne tisto iz Benetk, ki mi jo je Milenca prinesla s svojega potovanja po Evropi z italijanskih pustnih veselic, ampak tisto, ki se jo naučimo ustvariti sami in nositi po potrebi, kadar je nujno. Nekaj, v kar verjamem, odkar so me to pred tridesetimi leti na nekem posvetovanju učili psihologi, je umska vaja na podlagi stavka »*Fake it till you make it*« – pretvarjaj se, dokler ti ne uspe. In čez nekaj časa ti bo res uspelo. Vidite ta moj veseli nasmeh na sliki? Izoblikujejo ga vaje – ker *hočem* biti nasmejana. Za ta smeh nimam nobenega razloga. Toda bila sem v družbi žalostnega sorodnika v domu za ostarele in ga hotela spraviti v dobro voljo. Težko sem sedela, v križu sem imela grozne bolečine. Bila sem polna močnih tablet, a na srečo v družbi prijateljic, ki so razumele mojo dilemo. Zaradi sorodnika in prijateljic nisem hotela pokazati bolečin, skrbi in žalosti, in rezultat je ta slika z velikim nasmehom. Tega se lahko nauči vsak. Ni treba, da smo videti kot kisle kumarice. Seveda je maska le za kratek čas; ko smo spet sami, jo odložimo in shranimo za drugič. Saj vem, tudi vi to poznate.

V času, ko sem skrbela za očeta in mater, ki sta bila oslabela, bolehna, daleč od njune Slovenije ... sem se navadila, da ju zavarujem, in ne še dodatno ranim (da jima ne pokažem vse resnice svojega življenja/trpljenja zaradi ločitve, dela, slabega zdravja, bolečin). Pred leti sem napisala celo pesem: Which Mask Will I Put On? (Katero masko si bom nadela?)

Ampak ko sem danes sama doma, se počutim in sem tudi videti kot kisla kumara. Vsa zatečena sem od vročine in vlage. Ponoči sem spet spala na tleh v dnevni sobi, kjer je klima; v spalnici je trenutno tudi ponoči čez 30 stopinj celzija. Kako je to ustrezalo mojim vnetim in bolečim kolkom, križu in ramam pa si lahko sami predstavljate.

Potem sem šla na balkon, da bi zvlekla noter rezervno posteljo, in odkrila, da so si jo prisvojile miši; naokrog je bilo polno njihovih smeti in popolnoma so mi zglodale in uničile prelepo ročno izdelano pregrinjalo iz Indije. Kar zjokala sem se. Nobena maska mi ne bi pomagala.

Zato se na žalost ne strinjam z budisti, ki nas učijo, da ima vsaka žival na svetu pravico živeti in ne smemo nobene ubiti. Nekoč sem nekega budističnega meniha vprašala, kako naj ne ubijem, recimo, komarja, ki mi pije kri in me lahko okuži z malarijo? Seveda je rekel, naj se namažem s tekočino proti komarjem ali nosim dolge rokave, a ubiti ga ne smem. In tako pridem do besed *practicing compassion* – vaditi sočutje, kar je menda eden od desetih nasvetov za dolgo in zdravo življenje. Pa človek na vse to pozabi, in tako imamo vojske, lakoto, brezdomce, dojenčke, ki lačni in žejni umirajo.

Vidite, klepetam z vami. In najdem drug primer, stavek: »Življenje je kljub vsemu trpljenju lepo in potruditi se moram, da vsak trenutek dobro in zdravo živim.« Namesto da obupujemo nad vsem, kar nas doleti, posebno na stara leta, ko imamo preveč bolečin, premalo pokojnine, preveč samote, premalo smeha. Če si to mantro (življenje je dar, ki ga je treba spoštovati, torej zdravo živeti) dovolj dolgo ponavljamo, se bo naš pogled na življenje spremenil na boljše.

Na sliki vidite tudi moje kuharsko ustvarjanje. Po receptih moje sestre Marine, ki je kraljica vseh kuharic, sem pri 74 letih prvič v življenju naredila slivove cmoke (trenutno trgovine prodajajo naše »češplje«, *sugar plums*). Tudi to, da se še vedno učimo, da spoznavamo nove stvari, nove hobije, je zelo zdravo. Res sem ponosna sama nase, ko kaj novega ustvarim v kuhinji.

Pravijo, da obstaja karma, in da so dobri ljudje prej ali slej poplačani in slabi kaznovani. Hm, ne vem, če to drži. In učijo nas, naj se sprejmemo takšni, kot smo, saj nas je Bog takšne ustvaril. Je to res? Ni to neke vrste lenoba? Nihče ne more iz svoje kože, pravijo. Lahko pa se naučimo,

kako premagati strah pred kačami; kako nehati pijančevati, nehati kaditi. Če se nismo v šoli naučili brati, se lahko naučimo, ko smo starejši. Prav tako se lahko iz egoističnega človeka spremenimo v takega, ki rad pomaga drugim. Čudovit primer so ljudje, ki se ponesrečijo ali jih zadene kap in so začasno paralizirani ali ne morejo govoriti. S pomočjo različnih terapij se spet naučijo govoriti, hoditi, požirati hrano. Človeško telo je najlepši in najdražji »stroj« na svetu. Kako to, da se dojenček rodi z 270 kostmi, odrasel človek pa jih ima le 206 (ker se nekatere med odraščanjem združijo)? Možgane sestavlja 100 milijard celic, čeprav predstavljajo le dva odstotka telesne mase. Po 35 letih človek na dan izgubi sedem tisoč možganskih celic, ki se ne obnovijo. In koža? Na vsakem kvadratnem centimetru naše kože živi približno 32 milijonov bakterij. Oko je spet pravi čudež. Pomežiknemo 9300 krat na dan, ne glede na to, ali zagledamo super lepo žensko ali ne. Ste vedeli, da žensko srce bije hitreje od moškega? Mogoče to pomeni, da je naša ljubezen globlja in trajnejša. Kakorkoli, vse to omenjam zato, ker večina porabi veliko več denarja in časa za nego svojih avtomobilov kot svojih teles. Pa vendar, da lahko naše telo dela kot najboljši stroj, potrebuje pravilno nego in čas. Vsi smo precej obsedeni tudi z velikostjo. Največja pica, največja križarka, največji loterijski dobitek, celo največji zrezek ali MacDonaldov hamburger. Pa vendar se vsi zavedamo, da velikost še zdaleč ni vse. In tako je tudi z vero. Našo vero na primer merimo po kakovosti razmerja, ki ga imamo z Jezusom, ne pa po tem, kolikokrat gremo v cerkev, k spovedi, k obhajilu. Bog meri našo vero po našem vedenju, po tem, kaj storimo za sočloveka, ali znamo obvladati našo lakoto po novih ali večjih stvareh ...

Pravijo, da je življenje kot banka: kar vanj vložimo, ko smo mladi, lahko pričakujemo na starost. A vsi vemo, da to ne drži. Nekateri najbolj pridni, varčni in dobri ljudje mladi umrejo za rakom; nekateri sebični in kruti, ki kadijo in pijejo, živijo tja do stotega in se ne vznemirjajo. »Kje je pravica?« se sprašujemo. To je tisto veliko vprašanje, ki ga izrečemo večkrat na teden: »Zakaj? Zakaj jaz? Zakaj se je to zgodilo meni? Zakaj me kaznuješ, Bog moj?« A ni odgovora. Samo tišina. Dokler ne sežemo v globino svoje duše in zmolimo: »Hvala Bog, za moj dan, z vsemi njegovimi težavami in lepotami. Hvala, da sem živa. Sprejmem vse, kar ostane, brez odgovorov in brez razlogov. Zaupam v načrt, ki ga imaš z mano. Hvala, Bog.«

Za slovo vam pošiljam tegale angelčka, ki živi v morju (Gymnosomata). To so neke vrste polži, ki plavajo. In res so podobni angelčkom.

Sveti angel, varuh moj ...

Stisni mi roko

»Stisni mi roko«, je rekla, bleda in utrujena. Skoraj ura kosila, pozabljena v sobi. Ena tam v Melbournu, druga v Hobartu, tretja blizu mene. Nedelja v domu za ostarele, in ona živi med tistimi, ki tako kot ona vse pozabijo in vedno znova sprašujejo: »Kdo si? A me imaš rada? Kje sem? Zakaj sem tu? A me mož ne pogreša? Moram mu skuhati kosilo.« Tiho zapoje: »Na tebe ne bom pozabila«. Ko me objame v slovo, se toplo zahvali za moj obisk. Še vedno tiho poje: »Adijo, pa zdrava ostani ...«

Kako malo ljudi razume pomembnost topline za vse, ki živijo z demenco. Kako malo jih je, ki se o demenci učijo, da lahko čim bolje pomagajo znanki ali sorodniku do nekaj veselih trenutkov. Jo obiščejo. Odhajam s težkim srcem. Njena osamljenost je kača, ki me davi. Ko bi imela čarobno paličico, bi ji pričarala daljne sorodnike in prijateljje, da jo obiščejo, redno, z veseljem, da ji vrnejo iskre v oči, nasmeh na zmedeni obraz. Samota jo ubija bolj kot demenca. Prijateljstvo in ljubezen ne umreta zaradi razdalje. Demenca ne ubije nikogar. Obup in samota ubijata naš svet. Bog, odpusti nam naše grehe.

Zarja – *Dawn*

Bila sem žalostna, ko sem prebrala knjigo *Burning Sand – Goreči pesek*. Srce je krvavelo, jezne misli so čudež vzhajajočega sonca spremenile v borbo med oblakom in soncem. Vendar je bilo sonce zmagovalec od začetka.

Mehki, temni, osamljeni oblak ni imel nobene možnosti za zmago. Sem pred vrati novega dne. Nove knjige. Nov svetel sončen dan se razlije po mirnem nebu. Objamem to življenje, tako polno slave.

Ezopove basni za današnji čas (8)

Katarina Mahnič, riše: Zorka Černjak

Jelen in lev

Žejen jelen se ustavi ob potoku. Med pitjem se ogleduje v vodi, občuduje veličino in krasoto svojih rogov in se jezi na drobnost in šibkost svojih nog. Ko premišlja o tem, plane nanj lev. Jelen se požene v beg. Dokler teče po goli planjavi, ga rešujejo hitre noge, ko pa dospe v gozd, se z rogovi zaplete med grmičevje in vejevje. Lev ga ujame in v zadnjih vzdihljajih jelen pomisli: »Kako neumen sem bil! Noge so me, čeprav tanke in grde, reševale, uničili pa so me rogovi, na katere sem bil tako ponosen.«

O ponotranjenosti lepote

Lepota. Znameniti Kahlil Gibran pravi: »Videz stvari se spreminja, kakor se spreminjajo naša čustva. Čar in lepoto vidimo v stvareh, a čarobnost in lepota sta v resnici v nas samih.«

Že odraščamo s pravljicami, v katerih lepota zavzema pomembno mesto. Kdo ne pozna starega reka, da moraš, preden srečaš čednega princa, poljubiti veliko žab. Pa vendar princ in žabe ponazarjajo tisto pravo lepoto, notranjo vrednost, do katere se prikoplješ počasi, z zrelostjo in izkušnjami. Zato nekatere žabe za nas nikoli ne postanejo princi, čeprav mogoče to so; nismo jih srečali ob pravem času.

Tudi tista lepa ljubezenska pravljica o kraljeviču, ki ga je čarovnica zaradi hudobnega in zakrknjenega srca spremenila v zver in ga lahko osvobodi le odkrita ljubezen deklice, nas vodi v to smer. Ko je grda in kosmata zverina na koncu odrešena in se spremeni v zalega fanta, deklica ni vzhičena zaradi njegove lepote, temveč ga objame šele, ko pogleda v njegove oči. Te so prav takšne, kot jih je imela zver, pri kateri je deklica, kljub grozljivi zunanjosti, odkrila plemenito in mehko dušo.

In da je bistvo očem nevidno ter moramo zato gledati s srcem, nas vedno znova uči Mali princ. Da je lepota za površneže prepogosto le zunanja lupina, ki kaj hitro izgubi svoj mik. Najbrž je pomembna za prvi vtis, za oživitev zanimanja,

ki se sproži v nas, ko spoznamo novega človeka, novo pokrajino, novo mesto. Od tu naprej se lepota širi navznoter, nas preplavlja in postavlja edinstvena, le naša merila. Za nas je človek, ki ga imamo radi, najlepši. Mesto, na katerega nas vežejo lepi spomini, bo za vedno ostalo naše mesto, naj je za druge še tako nezanimivo. Pokrajina, skozi katero smo potovali in v njej domislili stvari, ki so nas težile, bo živela v nas. Tudi pri stvareh ni dosti drugače. Hudo nam je za staro, izgubljeno jopo ali podarjenim peresom, za prodanim avtom, posekanim drevesom, shojenimi čevlji. Vse lahko nadomestimo z novim, lepšim, a lepota, ki smo jo tem stvarem sami vdihnili, ki se je rodila zaradi tolikih skupnih doživetij, se ne vrne nikoli več.

Lepota pa je lahko tudi ovira, težko breme in uničujoča sila. Kot jelen iz basni nekateri ljudje podležejo njeni osvajajoči, a minljivi sili. Nikoli je ne ponotranjijo, ne svoje, ne lepote drugih ljudi in stvari, kajti redko sploh naklonijo pogled nekomu ali nečemu »nelepemu«. Lepi in osiromašeni gredo tako skozi življenje, kot kometi na zvezdnatem nebu, ki sicer zbujajo nevoščljivost in občudovanje v tisti bleščeči minuti, potem pa utonejo v temo razočaranja in pozabe.

Tisoče povsem »navadnih« zvezd pa sveti naprej, sebi in drugim.

SLOVENSKO SOCIALNO SKRBSTVO
IN INFORMACIJSKI URAD Inc.
19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101

Slovenski informacijski urad Welfare Office Kew obvešča Slovence in prijatelje, da bo do nadaljnjega naša pisarna odprta vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu od 11. do 12. ure ali po predhodnem dogovoru. Prosimo vas, da se za obisk v pisarni dogovorite preko e-pošte: **slovwelfare@bigpond.com** ali preko telefona:
+61 407 056 463 Peter Mandelj ali +61 3 9795 8550 Slavka Gorup
ali +61 409 478 635 pisarna v Kewju.

V naši pisarni lahko dobite nasvete in pomoč pri izpolnjevanju uradnih dokumentov za slovensko pokojnino, zahteve za popravo krivic žrtvam vojnega nasilja, za delnice, oporoke, dediščine in prodajo nepremičnin v Sloveniji, pri iskanju slovenske davčne številke in podobno. Nekaj informacij in potrebne obrazce lahko dobite na naši internetni strani: www.slovenianwelfare.org.au

Peter Mandelj OAM JP, predsednik

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: +61 2 6290 0000, faks: +61 2 6290 0619
e-mail: sloembassy.canberra@gov.si
http://canberra.veleposlanistvo.si

Veleposlanik: MARKO HAM
svetovalec in namestnik: DAVOR DEVČIĆ

EMBASSY OF THE REPUBLIC OF SLOVENIA
26 Akame Circuit, O' MALLEY ACT 2606

TOBIN BROTHERS
FUNERALS
Celebrating Lives

24 HOUR SERVICE
(03) 9373 7000

We employ over 230 caring, highly trained and committed people, including 12 direct descendants of the founders. We serve the community from 24 branch locations throughout the Melbourne Metropolitan area and Echuca.

816 Doncaster Road, Doncaster

www.tobinbrothers.com.au

Molimo te,
presveti Gospod Jezus Kristus,
tukaj in po vseh tvojih cerkvah,
ki so po vsem svetu,
in te hvalimo,
ker si s svojim svetim križem
svet odrešil.

Sv. Frančišek Asiški